Michael

Ιωάννα Παπάζογλου

Αθήνα 2020
Σχολή Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής
Θεάτρου Πορεία

Η Ιωάννα Παπάζογλου γεννήθηκε στην Αθήνα το 1978. Εργάζεται ως αναπληρώτρια Θεατρικής Αγωγής στη δημόσια, Γενική και Ειδική, Πρωτοβάθμια Εκπαίδευση. Είναι απόφοιτος του τμήματος Θεατρικών Σπουδών του ΕΚΠΑ και έχει μεταπτυχιακό από το Royal Holloway University of London πάνω στη συγγραφή θεατρικού έργου. Έχει ασχοληθεί σε βάθος με τη δουλειά της Sarah Kane, του Bernard - Marie Koltès, του Sean O'Casey, καθώς και μαύρων Αμερικανίδων και Αγγλίδων θεατρικών συγγραφέων. Έχει παρακολουθήσει σεμινάρια συγγραφής και ειδικότερα θεατρικής γραφής (στο Ίδρυμα Μιχάλης Κακογιάννης, στο Μουσείο Ιάκωβος Καμπανέλλης της Νάξου και στο Εθνικό Θέατρο, καθώς και στο Fine Arts Work Center, στην περιοχή Provincetown, Cape Cod (Massachusetts) της Αμερικής). Έχει γράψει τρία θεατρικά έργα, εκ των οποίων το έργο: *«Νεάπολη (Κορυδαλλός), πρωί με ήλιο»* ανέβηκε στο Ίδρυμα Μιχάλης Κακογιάννης - Πειραματική σκηνή - τον Ιούλιο του 2018, σε σκηνοθεσία Ρένου Χαραλαμπίδη, με τις: Ρούλα Αντωνοπούλου, Μυρτώ Γκόνη, Δήμητρα Παπαδήμα και Καίτη Φίνου, στο πλαίσιο του Εργαστηρίου Νέων Θεατρικών Συγγραφέων (Ε.Ν.ΘΕ.ΣΥ).

Τηλέφωνα επικοινωνίας: 6938780313, 2130223586.

Email: joannagr25@hotmail.com

Το έργο γράφτηκε στα πλαίσια της Σχολής Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής του Θεάτρου Πορεία (Οκτώβριος 2019 – Μάιος 2020) με εισηγητές τους Θανάση Τριαρίδη και Βαγγέλη Χατζηγιαννίδη.

Το θεατρικό έργο *«Michael»* της Ιωάννας Παπάζογλου διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια:

Creative Commons BY_NC_ND

[Αναφορά Δημιουργού-Μη Εμπορική Χρήση-Όχι Παράγωγα Έργα]

Εάν κάποιος ενδιαφέρεται να μεταφέρει το παρόν θεατρικό έργο στη σκηνή, παρακαλείται να επικοινωνήσει πρώτα με τη συγγραφέα.

Σχέδιο εξωφύλλου: **Βασίλης Κουτσογιάννης** (instagram: vassiliskouts).

Περίληψη:

Νεαρός από οικογένεια δύσκολων κοινωνικών συνθηκών και χαμηλού εισοδήματος, δουλεύει ψυκτικός. Χάριν του ριψοκίνδυνου του χαρακτήρα του και τρομερής δικής του ικανότητας, ευελιξίας και επιδεξιότητας τού δίνουν να κάνει ό,τι πιο επικίνδυνο στη δουλειά, με φοβερή έκθεση κινδύνου. Ο ήρωας, τις πιο πολλές φορές, τα καταφέρνει περίφημα, δεν λείπουν όμως και τα ατυχήματα. Αν και μάγκας, πάντα μιλάει με σοβαρότητα όσον αφορά τα προβλήματα των συναδέλφων του. Τους παραστέκεται όπου χρειαστεί, κι άλλες όμως φορές, εύκολα τους «πατσαβουριάζει» στο παραμικρό τους πείραγμα. Έχει πάθος με τον Michael Jackson. Η γιαγιά του εργοδότη του είναι χορογράφος εν ενεργεία. Αυτή θα επιχειρήσει να τον στρέψει στον καλλιτεχνικό χορό, προς έκπληξη όλων, καταρχήν δικής του.

Πρόσωπα του έργου:

Νίκος: 23 χρονών.

Στράτος: 30 χρονών.

Παναγιώτης (Boss): 34 χρονών.

Βαγγέλης: 26 χρονών.

Αννέζα: 75 χρονών.

Κλέλια: 26 χρονών.

Σκηνή 1.

Άδειο δωμάτιο γραφείων. Σχετικά αναστατωμένος ο χώρος. Έχει γίνει μετακόμιση. Μπαίνουν: ο Νίκος, τον κουβαλάει ο Στράτος. Ο Νίκος έχει χτυπήσει το πόδι του, στα δάχτυλα.

ΝΙΚΟΣ: Είναι μαλάκας. Πόσο μαλάκας μπορεί να είναι ο άνθρωπος…

Ο Στράτος τον ακουμπάει σε μια καρέκλα. Βγάζει προσεχτικά το παπούτσι του Νίκου. Ο Νίκος προσπαθεί σιγά-σιγά να βγάλει και την κάλτσα του. Υπάρχει αίμα. Ο Στράτος πάει να φέρει χαρτιά (υγείας, χαρτομάντιλα, χαρτοπετσέτες) κι ό,τι βρει για επίδεσμο.

Μπαίνει το αφεντικό τους. Σούπερ 'γκατζετωμένος', μικρόσωμος, μα με κάποιον τρόπο 'εκτοπιστικός'.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: *(Στο Νίκο.)* Πώς είμαστε;

Τίποτα δεν είναι! Φτιάξ' το τσάκα-τσάκα και γύρνα.

(ΣΤΙΓΜΗ)

Ρε μαλάκες, μωρά είστε;

Να μας χάλαγε το μηχάνημα… Θα σας έστελνα Γερμανία να φέρετε την επόμενη παρτίδα εσείς.

Μπαίνει ο Στράτος και δίνει στο Νίκο νερό, χαρτί υγείας, ένα κάτι σαν επίδεσμο και μπεταντίν.

ΣΤΡΑΤΟΣ: *(Στο Νίκο.)* Πονάς;

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Πλάκα μου κάνεις; Μια γρατζουνιά του 'κανε!

Άντε Νικολάκη, τελειώνετε!

(Κάνει να φύγει.) Στράτο, πάμε λέμε!

Ο Στράτος μαζεύει τα 'ιατρικά' συμπράγκαλα.

ΣΤΡΑΤΟΣ: *(Συνωμοτικά στο Νίκο.)* Γίγαντας…!

ΝΙΚΟΣ: Σάρωσε…!

Ο Στράτος φεύγει. Ο Νίκος τελειώνει με το πόδι του. Βάζει κάλτσα, παπούτσι, κι αρχίζει να το τεστάρει.

ΝΙΚΟΣ: Τη μαλακία τους μέσα…!

Ο Νίκος κάνει ακόμη κάποια βήματα να δοκιμάσει το πόδι του. Ξαφνικά αρχίζει να κάνει το «moonwalk» του Michael Jackson. Χαμογελάει ικανοποιημένος, είναι κάπως καλύτερα.

Εμφανίζεται ένα πρόσωπο έξω από το παράθυρο του δωματίου. Το πρόσωπο του Βαγγέλη. Είναι φανερά τρομαγμένος και δυσκολεμένος από κάτι.

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Ρε μαλάκα, τελείωνε!

Εδώ σφίγγομαι. Έλα να το ισοβαρίσεις εσύ…

Έλα ρε Νικολάκη και δυσκολεύομαι!

ΣΤΡΑΤΟΣ: *(Off / Απ' έξω.)* Ρε κόπανε, χτύπησε ο άνθρωπος! Του το 'φαγες το πόδι.

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Και τι θα κάνουμε; Δεν θα το βάλουμε σήμερα; Να πω του Boss να μαζεύουμε να φεύγουμε;

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: *(Off.)* Τι κάνετε ρε κωλόπαιδα! Τελειώνετε!

Ο Νίκος αρχίζει και βγάζει τη 'ζώνη ασφαλείας' που είχε περασμένη ανάμεσα απ' τα πόδια του. Μπαίνει ο Στράτος. Τον βλέπει.

ΣΤΡΑΤΟΣ: Μαλακάκο, τι κάνεις;

ΝΙΚΟΣ: *(Ξεκινά και βγαίνει απ' το παράθυρο χωρίς προστασία.)* Φέρ' το Βαγγέλη, δώσε! Δως το!

Ο Στράτος κατευθύνεται προς το παράθυρο, πιάνει έναν σωλήνα που του δίνει απ' έξω από το παράθυρο ο Νίκος, τον οποίο τώρα δεν βλέπουμε.)

ΣΤΡΑΤΟΣ: Το 'χω.

ΝΙΚΟΣ: *(Off)* Το κατσαβίδι…!

ΣΤΡΑΤΟΣ: *(Του το δίνει.)*

Έλα Νικολάκη…

Ρε, το νου σου! Έλα…!

ΝΙΚΟΣ: *(Εμφανίζεται. Ισορροπεί στο γείσο και κάπου κρέμεται κιόλας. Η θέση του είναι αρκετά επισφαλής. Μαστορεύει.)* Δώσε και την πένσα.

ΣΤΡΑΤΟΣ: *(Του δίνει την πένσα. Παρατηρεί τον Νίκο που δουλεύει.)* Έλα μαλάκα μου, έλα!

Σ' έχω!

Το πόδι σου γαμώτι ρε Νίκο!

Έλα, έλα μέσα!

Ο Νίκος σιγά-σιγά μπαίνει πάλι απ' το παράθυρο μέσα στο δωμάτιο.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: *(Off)* Έτσι παιδιά! Τη μονάδα τώρα!

Έλα, ο χρόνος τρέχει.

Ο Νίκος αρχίζει να μαζεύει τα σύνεργα. Ο Στράτος τον κοιτά. Παίρνει από κάτω τη 'ζώνη ασφαλείας' και την πετά με δύναμη πάνω στο Νίκο.

ΝΙΚΟΣ: Και τι ήθελες; Πώς θα το 'βαζε ο Βαγγέλης αλλιώς;

ΣΤΡΑΤΟΣ: Κι έπρεπε να κατεβείς απ' την έξω;

ΝΙΚΟΣ: Πώς να το κάνω;

ΣΤΡΑΤΟΣ: Ν' άφηνες τον Βαγγέλη. Δική του ευθύνη. Αυτουνού του 'φυγε.

ΝΙΚΟΣ: Ν' αφήσω τον Βαγγέλη να πάει να πέσει…;

ΣΤΡΑΤΟΣ: Μη χαλιέσαι, δεν πέφτει ο Βαγγέλης…

ΝΙΚΟΣ: Ούτε εγώ!

ΣΤΡΑΤΟΣ: Ο Βαγγέλης, Νικολάκο μαλακάκο, έχει το νου του. Προσέχει! Δεν πηγαίνει γυρεύοντας. Κι έτσι έχει όλα του τα κομμάτια στη θέση τους! Όλα του τα κόκαλα! Ούτε κήλες, ούτε ραγίσματα, ούτε και πασαλειμμένο μ' αίματα θα τον δεις.

ΝΙΚΟΣ: Εσύ λέγε… Εγώ όμως να ξέρεις το 'χω! Το 'χω και σόλο! Νίκος ο 'αλαφροπάτητος'!

ΣΤΡΑΤΟΣ: Αγόρι μου για κασκαντέρ σε πήρανε; Στη μάνα σου τι λες; Λες ότι είσαι ψυκτικός ή ότι χορεύεις σε μπαλέτα; Πού της λες ότι τα βγάζεις τα λεφτά;

ΝΙΚΟΣ: Στην πιάτσα ρε…! Δεν ξέρει η μάνα μου τι γιο έχει;

ΣΤΡΑΤΟΣ: *(Τον κοιτάζει.)*

ΣΤΙΓΜΗ.

Ο Στράτος ανοίγει την πόρτα να φύγει.

ΝΙΚΟΣ: Και τη μονάδα ρε Στράτο, στον ώμο μου θα την κουβαλήσω;

ΣΤΡΑΤΟΣ: Πες στο φιλαράκι σου τον Βαγγέλη! *(Βγαίνει.)*

Μπαίνει ο Παναγιώτης, κουβαλάνε μεγάλη εσωτερική μονάδα του air-condition με τον Βαγγέλη.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Πού πάει ο ψηλός;

ΝΙΚΟΣ: Στο φορτηγό να φέρει το βαλιτσάκι.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Σε δέκα, δεκαπέντε φύγαμε. Έχουμε ραντεβού στη Βούλα. Μας τα 'πρηξαν μην και αργήσουμε. Και μετά τους Κινέζους στο Φάληρο. Τελειώνουμε από Φάληρο, περνάμε μισή ώρα στάση να ετοιμάσεις της γιαγιάς μου τη μονάδα, και σε πήγα να το δούμε το πόδι μετά, 'ντάξει μεγάλε; *(Χαμογελάει. Βγαίνει.)*

Νίκος και Βαγγέλης αρχίζουν να στήνουν τη μονάδα, για να τη συνδέσουν με την απ' έξω.

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Συγνώμη ρε Νίκο για πριν, η αλήθεια είναι ότι μου 'φυγε…

ΠΑΥΣΗ.

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Ξαναβγαίνεις εσύ;

Μπορείς;

Ο Νίκος σκαρφαλώνει στο παράθυρο. Μισός έξω και μισός μέσα κρέμεται παράτολμα και κάνει τις συνδέσεις. Ο Βαγγέλης δουλεύει από μέσα. Μπαίνει ο Στράτος με το βαλιτσάκι με τα εργαλεία και με το μπλακεντέκερ.

ΣΤΡΑΤΟΣ: *(Στο Βαγγέλη.)* Ρε μαλάκα, χτυπημένος είναι ο άνθρωπος! Κράτα τον τουλάχιστον. *(Κάνει να κρατήσει τον Νίκο από το μπαντζάκι.)*

ΝΙΚΟΣ: Άσε με κοπέλα μου!

Θα με κρατήσεις εσύ;

Άσε με κι εκνευρίζομαι.

(Ο Νίκος σηκώνει το πόδι του, το πιο κοντινό στον Στράτο, στον αέρα, και το κουνάει κιόλας, για να το απομακρύνει από το χέρι του Στράτου. Η κατάσταση για τον «ταλαντευόμενο» Νίκο γίνεται ακόμη πιο παράτολμη.)

…

Άσε ρε πουστόγερε τον πάνθηρα ήσυχο! Το 'χω λέμε.

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Σου λέει το 'χει.

ΣΤΡΑΤΟΣ: Βαγγελάκη, στον ακάλυπτο του 5ου χωρίς ζώνη και το 'χει;

Βγες ρε μαλάκα εσύ τότε!

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Θα βγω ρε! Θα βγω στο Φάληρο!

ΝΙΚΟΣ: *(Ακούγεται off / απ' έξω.)* Είναι μονοκατοικία ρε στο Φάληρο!

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Διώροφη. *(Στήνει το μπλακεντέκερ.)*

ΣΤΡΑΤΟΣ: *(Στο Νίκο.)* Έτοιμος; Μπες γιατί θα τρυπήσει.

Ο Νίκος αρχίζει να ψιλομπαίνει από το παράθυρο. Θόρυβος του μπλακεντέκερ που ξεκινά. Σκοτάδι.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: *(Φωνή off.)* Σε δέκα έχετε τελειώσει, μαζεύετε και φύγαμε Βούλα και μετά Φάληρο.

Σκηνή 2.

Ήχος από μπλακεντέκερ άλλη μία φορά. Όλα στο σκοτάδι. Μετά αχνό φως. Είναι σούρουπο. Εξωτερικός χώρος. Μια αυλή. Κισσός. Κάτω πεσμένα φύλλα, σκάλα ψιλή, σετ τραπεζάκι-καρέκλες φερ-φορ-ζε. Κάποιος ανεβασμένος και στη σκάλα και σε βεραντούλα, αναρριχάται, πηγαίνει από 'δω κι από 'κει, μια σκιά μες στο σούρουπο. Σχεδόν κρεμιέται, μαστορεύει, στη σιωπή ακούμε τα εργαλεία του. Εμφανίζεται μια γιαγιά. Καθωσπρέπει. Τον περιμένει κάτω χαμηλά, στον κήπο. Ακουμπάει στο τραπεζάκι έναν δίσκο με ποτήρι και coca-cola.

ΑΝΝΕΖΑ: Έφερα μια coca-cola. Θα κάτσω εδώ κάτω να σε βλέπω. Σ' έχω το νου μου. Κοίτα με αγόρι μου, ε, και πέσεις! Θα σκοτώσω πρώτα-πρώτα τον εγγονό μου και μετά και το μαραφέτι που φτιάνεις.

ΝΙΚΟΣ: Ο Boss είπε την καλύτερη μαστοριά! Για τη γιαγιά τη δικιά του, το πιο άψογο που μπορούμε!

ΑΝΝΕΖΑ: Δεν τον βλέπω όμως τον Παναγιώτη να κρέμεται του λόγου του…!

ΝΙΚΟΣ: Αφού είναι Boss! Δυο λεπτά ακόμη και τέλειωσα. Ευκολάκι είναι!

ΑΝΝΕΖΑ: Δεν με νοιάζει αγόρι μου πόση ώρα θα κάνεις. Μην πέσεις και σκοτωθείς!

ΝΙΚΟΣ: Δεν πέφτω! Έχω και τον κισσό να πιάνομαι. Αν μου φύγει, θα μου την κόψει τη φόρα!

ΑΝΝΕΖΑ: Και μετά, να το και το 'διπλό σλάλομ'…!

ΝΙΚΟΣ: Ορίστε;

ΑΝΝΕΖΑ: Είσαι ή δεν είσαι δεμένος;

Είσαι χωρίς τίποτα… Κρεμάμενος επί ξύλου….

Κατέβα βρε αγόρι μου…

Ο Παναγιώτης είπε θα 'ρθετε να κάνετε τη δουλειά. Περίμενα συνεργείο, σκάλες, σκαλωσιά…

Εσύ είσαι ένας μόνος σου… και μωρό…!

ΝΙΚΟΣ: Άκρη παρακαλώ!

Φινίτο!!

Ο Νίκος πετάει πρώτα δυο εργαλεία κάτω, μετά πατάει γείσο-γείσο, κισσός, γείσο, σκάλα, ένα, δύο, τρία σκαλοπάτια, πήδος, στροφή στον αέρα και καρφωτή προσγείωση στη γη. Χαμογελάει, υποκλίνεται και αρχίζει να κάνει το moonwalk του Michael Jackson, πηγαίνοντας προς το σετ με τα φερ-φορ-ζε. Κάθεται στον καρέκλα. Ενώ η Αννέζα τον χειροκροτά εμφατικά αυτός κοιτάζει το πόδι του. Το κοιτάζει και η Αννέζα. Στο παπούτσι έχει αρχίσει να φαίνεται αίμα. Ο Νίκος βγάζει διστακτικά το παπούτσι του. Πονάει. Η κάλτσα, και ό,τι άλλο από γάζα ή χαρτί υγείας του είχε βάλει ο Στράτος έχει ποτίσει μέχρι εκεί που δεν πάει και έχει κολλήσει, όλο μαζί έχει γίνει ένα πράγμα. Η Αννέζα πηγαίνει μέσα μονολογώντας. Ο Νίκος αρχίζει να τραγουδά σε beat στίχους του Michael Jackson («They told him don't you ever come round here. Don't want to see your face, you better disappear. The fire's in their eyes and their words are really clear. So beat it, just beat it!») *και αργά-αργά να προσπαθεί, μάταια, με γκριμάτσες πόνου να ξεκολλήσει την κάλτσα από τα δάχτυλα του ποδιού του, και να τη βγάλει… Τζίφος. Για λίγο σιωπή.*

ΝΙΚΟΣ: Τη μαλακία όλη ρε πούστη μου, όλου του κόσμου τη μαλακία όλη! *(Κοιτάζει το πόδι του με τρόμο.)*

Ξαναγυρίζει η Αννέζα. Κουβαλάει λεκανάκι με νερό και μέσα μαντζούνια.

ΑΝΝΕΖΑ: Βάλ' το μέσα.

Με την κάλτσα βάλ' το…

ΝΙΚΟΣ: *(Την κοιτάζει.)*

ΑΝΝΕΖΑ: Βάλ' το, αλλιώς μπορεί να πάθεις καμιά μόλυνση. Αν δεν την έπαθες ήδη…

ΝΙΚΟΣ: *(Βάζει το πόδι του με την κάλτσα μες στη λεκάνη.)*

ΑΝΝΕΖΑ: Πόσες ώρες είναι έτσι;

ΝΙΚΟΣ: Πέντ-έξι.

Γι' αυτό κόλλησε.

Στέγνωσε και κόλλησε.

ΑΝΝΕΖΑ: Το βλέπω. 'Σταθεροποιημένο' και 'σίγουρο'!

Είναι τα χέρια σου καθαρά;

Περίμενε…

Η Αννέζα ξαναφεύγει αστραπιαία. Ο Νίκος παίζει λίγο με το πόδι του στο λεκανάκι. Η Αννέζα γυρίζει και του φέρνει μια καθαρή βρεγμένη πετσέτα. Αρχίζει να του τρίβει τα χέρια να τα καθαρίσει.

ΑΝΝΕΖΑ: Το πιο σημαντικό, να μην το μολύνεις. Σε λίγο θα προσπαθήσεις αργά-αργά να σπρώξεις την κάλτσα.

Κι οι δυο τους κοιτάζουν προσηλωμένοι το πόδι του Νίκου μες στο λεκανάκι.

ΑΝΝΕΖΑ: Κι εσύ φωνή δεν έχεις; Δεν έχετε λόγο; Να του πεις του Παναγιώτη, αφεντικό χτύπησα.

Έχει κι άλλους, δεν έχει…;

Μας έχει τρελάνει, και την αδερφή του κι εμένα, ότι έχει πλήρωμα, 'οι δικοί του άνθρωποι' είναι πλήρωμα…! Λόχος! Και δεν ξέρω τι άλλο! Και πόσοι είναι…!

ΝΙΚΟΣ: *(Μικρή κραυγή. Η κάλτσα βγήκε! Το πόδι ελευθερώθηκε.)*

ΑΝΝΕΖΑ: Φέρε να το δω.

Να το δω παιδάκι μου! *(Κοιτάζει.)*

ΝΙΚΟΣ: *(Τυλίγει το πόδι του στην πετσέτα. Της κάνει νεύμα για την πετσέτα.)*

ΑΝΝΕΖΑ: *(Του νεύει «ναι».)*

ΝΙΚΟΣ: *(Μαζεύει γρήγορα τα πράγματά του όλα.)* Θα έρθει ο συνάδελφος τώρα να με πάρει. Φεύγουμε.

Αν στραβώσει τίποτα με το air-condition του λέτε του κύριου Παναγιώτη και ξαναρχόμαστε... Το καλύτερο σας πήρε…!

ΑΝΝΕΖΑ: Πώς σε λένε;

ΝΙΚΟΣ: Νίκο. Νίκος *(της δίνει το χέρι του.)*

ΑΝΝΕΖΑ: (Δίνει το χέρι της κι αυτή.) Αννέζα εμένα. Σε ευχαριστώ Νίκο.

(ΣΤΙΓΜΗ)

Δες τώρα, πες του εγγονού μου ότι το πόδι αυτό θέλει ράμματα. Αν πάει να σου πει τίποτα, πες του τον καθάρισα.

(ΣΤΙΓΜΗ)

Αυτά είναι για 'σένα, να πιείτε μια μπύρα με το συνάδελφο, …μετά τα ράμματα.

Φτάνει ο Βαγγέλης. Έρχεται να τον βοηθήσει με τα εργαλεία.

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Νικολάκη, φύγαμε αστραπή! *(Κοιτάζει το πόδι του Νίκου.)* Γεια σας! *(Στον Νίκο, μα για να ακούει κι η Αννέζα.)* Λέει ο Boss, αν δεν έκανες καλή δουλειά, σ' έφαγε!

ΑΝΝΕΖΑ: Τον παίρνω τον Παναγιώτη κι εγώ τώρα να του πω…!

Νίκο, αύριο σπίτι σου εσύ!

Πες του εγγονού μου, θα πάρω να τσεκάρω!

Σκηνή 3.

Νύχτα έξω από ένα σουβλατζίδικο της Καλλιθέας. Τρεις πλαστικές καρέκλες, τραπεζάκι και παραπέρα ένας πλαστικός σκουπιδοτενεκές. Ο Νίκος κι ο Βαγγέλης καθισμένοι. Στου καθενός τη μεριά, κάτω, ακουμπισμένα και από ένα κουτάκι μπύρας. Πάνω στο τραπεζάκι ήδη αποφάγια από σουβλάκια. Κάτω, δίπλα στην άδεια καρέκλα, άλλο ένα κουτάκι μαζί με ένα μαύρο κράνος.. Δίπλα στις μπύρες είναι και το παπούτσι του Νίκου. Στον τοίχο μια πατερίτσα. Το πόδι του Νίκου μπανταρισμένο επαγγελματικά. Βγαίνει η Κλέλια από το μαγαζί με μικρό δισκάκι. Επάνω του 3 τυλιχτά σουβλάκια. Μοιράζονται από μια γύρα ο καθένας τους.

ΝΙΚΟΣ: Εγώ είμαι χωρίς κρεμμύδι.

ΒΑΓΕΛΗΣ: *(Ειρωνικά-κοριτσίστικα.)* «Εγώ είμαι χωρίς κρεμμύδι»!!

ΝΙΚΟΣ: *(Τον κοιτάζει αυστηρά.)* Θα το φας το κεφαλάκι σου σήμερα…!

ΚΛΕΛΙΑ: *(Στο Νίκο.)* Καλέ, πείτε ένα γεια πρώτα! *(Δίνει στο Νίκο το σωστό σουβλάκι. Κάθεται στην τρίτη καρέκλα κι ανοίγει την μπύρα της. Είναι αθλητικά ντυμένη. Και στα μαύρα.)* Σήμερα ησυχία;

Πώς τη γλύτωσες Βαγγέλη μου;

ΝΙΚΟΣ: Δουλεύαμε, γι' αυτό.

ΚΛΕΛΙΑ: Στη δουλειά κρατιέται;

Στο σπίτι ξέρω ότι χώνει…

(Στο Νίκο.) Τι; Στη μάνα σου όχι, αλλά ο μικρός…τρώει… Αν κάνει μαλακία τρώει…

Τρώει ακόμη και να σου πει να μην πειράζεις το μπαστούνι.

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Ποιο μπαστούνι;

ΚΛΕΛΙΑ: Του Γιώργου, για το περπάτημα…

ΝΙΚΟΣ: Ο Γιώργος άλλο.

ΚΛΕΛΙΑ: *(Τον κοιτάζει δήθεν αυστηρά.)*

ΝΙΚΟΣ: Με το μπαστούνι παίζουμε…

ΚΛΕΛΙΑ: Για να ρωτήσω και το Γιώργο;

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Ο Γιωργάκης είναι μικρός ρε, δεν ξέρει! Τον έχει τον άλλο Θεό του!

Ενώ εγώ!

Εγώ φυλάγομαι! Κι όταν προσέχεις, γλυτώνεις!

ΝΙΚΟΣ: Τι προσέχεις ρε μαλάκα….; Εσύ προσέχεις;

Τρώνε.

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Θα τον γυρίσεις εσύ;

ΚΛΕΛΙΑ: *(Δείχνει το κράνος.)* Με το όχημα.

Τρώνε.

ΚΛΕΛΙΑ: Τι του 'πε για αύριο;

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Του 'πε να κοιμηθεί του μαλάκα…! Δεν ξέρω τι 'ξήγα έκανε η γριά, αλλά του 'πε θα τονε πάρει για Παρασκευή! Για

Παρασκευή και βλέπουμε. Τριημεράκι καβατζώθηκε ο δικός σου!

Έτσι μεγάλε;

ΝΙΚΟΣ: Ο γιατρός είπε…

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Η γριά είπε! *(Στην Κλέλια.)* Κάτι του 'πε η γιαγιά του τού Παναγιώτη και τέλος!

(ΠΑΥΣΗ)

Το 'πε, δεν το 'πε;

(Στην Κλέλια.) Θα πάρει λέει να συνεννοηθεί!

Ε, συνεννοήθηκε…!

ΝΙΚΟΣ: Τι γελάς ρε μαλάκα;

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Όχι ρε, αλλά σκέφτομαι… λες να 'χει άλλα πάρε-δώσε η φάση…; Δηλαδή, τι…; Λες η γριά να θέλει το κατιτίς της…;

ΝΙΚΟΣ: Τι λες ρε ηλίθιε;

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Γιατί , λέω εγώ τώρα…, πόσο υψηλή προσωπικότητα πια ρε Νικολάκη τα μούτρα σου;

ΝΙΚΟΣ: *(Δείχνει τα μπράτσα του.)* Βλέπεις ρε! *(Σηκώνει τη μπλούζα του, δείχνει και τους κοιλιακούς του φέτες.)* Βλέπεις κι εδώ! Σώμα ατσάλι!

ΚΛΕΛΙΑ: Μας μάγεψες Νίκο! *(Τάχα κρύβει τα μάτια της.)*

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Φυλάξου Κλέλια!

Ο Βαγγέλης με την Κλέλια γελάνε και τσουγκρίζουν τις μπύρες τους.

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Και πόσες ακόμα που τις έχει μαγεμένες!

Αυτοί οι κοιλιακοί… «Αχ..., μα τι κοιλιακοί Νίκο μου»!!!

ΚΛΕΛΙΑ: Δεν ξέρω νομίζεις πόσα πους-απς κάνει κάθε μέρα;!!

ΝΙΚΟΣ: Ζηλεύετε ρε!

Σηκώνονται και οι δύο, η Κλέλια κι ο Βαγγέλης, και αρχίζουν υπερβολικές πόζες του Bodybuilding, μοστράροντας τάχα τα ποντίκια τους και τα κάλλη τους κι αυτοί! Ο Νίκος μορφάζει ότι η δύναμή τους τον ξεπερνά και τον τρομάζει! Οι άλλοι δύο χαμογελαστοί ξανακάθονται. Τρώνε.

ΝΙΚΟΣ: Μην την ξαναπείς γριά.

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Μπα; Και πώς αρέσει στη μεγαλειότητά σου να τη λέω;

ΝΙΚΟΣ: Η γιαγιά του Παναγιώτη. Έτσι λέγε τη.

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Άσε με ρε με τη χαζόγρια. Κι εσύ, τι έπαθες και έβγαλες και άνοιξες και το είδε το πόδι;

ΝΙΚΟΣ: Μάτωσε ρε.

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Ε, ματωμένο δεν ήτανε;

ΝΙΚΟΣ: Ξανάτρεχε.

ΚΛΕΛΙΑ: Ξεκόλλα του, Βαγγέλη! Τη δουλειά την έκανε;

Ε, ξεκόλλα του!

Ο Νίκος σηκώνεται να πάει να πληρώσει, ακουμπώντας το μπανταρισμένο πόδι του στη φτέρνα.

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Πού πας αγορίνα μου;

ΝΙΚΟΣ: Να πληρώσω ρε μόρτη! *(Χαμογελάει και 'κούτσα-κούτσα' μπαίνει μες στο μαγαζί.)*

ΚΛΕΛΙΑ: Ο άλλος πού 'ντος;

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Τον κράτησε ο Boss. Να κάνουν τα μαζέματα. Να πάω εγώ το Νίκο για τα ράμματα.

Μαλακία μου μωρέ, όλη δικιά μου…! Μου 'φυγε… Η εξωτερική μονάδα ολόκληρη… Το φαντάζεσαι; Την κατέβαζα από το βανάκι, και μου φεύγει. Κλέλια, την έβλεπα να πέφτει! Γυρνάει ο Νίκος, απροειδοποίητος, έτσι γυρνάει, και στη στιγμή τη σώζει! Την πιάνει στον αέρα μιλάμε…!

Αλλά, του σαβουριάστηκε το μεγαλύτερο μέρος πάνω στο πόδι…. Εγώ ούτε που θα το τολμούσα…

Κοιτάζουμε. Η μονάδα άθικτη, το πόδι μες στα αίματα.

Του ανέβηκε μιλάμε το αίμα στο κεφάλι. Όσο δηλαδή δεν έτρεχε απ' το πόδι… Λέω, τώρα μ' άρπαξε. Έχε χάρη που κρατούσε τη μονάδα. Εκεί μαρμαρωμένος! Αρχίζω εγώ τα: «Μαλάκα μου! Νίκο, συγχώραμε!» Σκάει μύτη και τ' αφεντικό… Ευτυχώς δεν μ' έδωσε ο Νίκος. Παίζει να με ξαπόστελνε ο άλλος…

ΚΛΕΛΙΑ: 'Τιποτάκος', μαλάκα μου, είναι ο Παναγιώτης!

Φωνές και νταηλίκι. Άκακος είναι όμως!

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Έτσι στον περιγράφει ο δικός σου;

Η επιχειρησούλα του όμως, επιχειρησούλα! …Μην του στραβώσεις τη μόστρα, σ' έτζασε.

Γι' αυτό σου λέω, έτσι δημοσίως να πούμε που μου 'πεσε, με είχε διώξει στο λεπτό…

Κοίτα να τον καλμάρεις καθόλου τον δικό μας το μάγκα! Τον άρχοντα!

ΚΛΕΛΙΑ: Μασαζάκι κι έτσι για τον Νίκο μου; Εκεί πάει το μυαλό σου; Να 'χει ο Νικόλας τα τυχερά του; *(Του χαμογελάει με νόημα.)*

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: *(Με νόημα κι αυτός.)* Αμέ!

Πώς περιποιείται αυτός τον Γιωργάκη; Ε, να 'χει κι ο Νίκος τη χαλάρωσή του!

ΚΛΕΛΙΑ: Καλά τον βλέπω Βαγγέλη. Εκτός κι αν το κρύβει… Ή το σκέφτεται, χαλάει φαιά ουσία να τρώγεται από μέσα του…! Τι να πω; Φορτώνει για το Γιώργο. Για τη μάνα τους. Μόνο για τον Παναγιώτη δεν λέει πολλά… Τι συμβαίνει μέσα σ' εκείνο το κεφάλι, σηκώνω τα χέρια ψηλά!

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Από το πολύ του το 'φόρτωμα'…, μας έχει τρελάνει ο Nick! Ή μούγκα ή σε αγριοκοιτάζει και σου κόβεται ότι έλεγες…

Αλλά όχι! Ούτε εγώ θα του κάνω το σκλαβάκι του…!

Είπαμε: Μαλακία μου! Δικιά μου όλη, αλλά τι να γίνει; Μου γλίστρησε, μου 'φυγε, πόσο να γλείψω τώρα;

Ο Νίκος έχει στηθεί από πίσω του. Τον ακούει και κάνει μια παντομίμα, στην αρχή ότι τάχα τον αρπάζει, τον στρίβει, τον σηκώνει ψηλά. Γυρνάει ο Βαγγέλης, τον βλέπει, του κόβεται η μαγκιά.

ΣΤΙΓΜΗ.

ΝΙΚΟΣ: Ο μαλάκας ο Στράτος δεν ήρθε…; Θα τον άρχισε ο Boss, να και με το ένα, να και με το άλλο…

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Δεν ήρθε ο τζουτζούκος σου…;

Ο Νίκος τον αρπάζει τώρα στ' αλήθεια από το γιακά και τον κολλάει στον τοίχο. Τον κοιτάζει για λίγο στα μάτια αγριωπά, χωρίς να μιλάει. Μετά τον αφήνει.

ΚΛΕΛΙΑ: *(Τακτοποιεί τα σκουπίδια τους πάνω στο πλαστικό δισκάκι, μαζεύει από κάτω το κράνος της.)* Άντε μαγκάκια, να πηγαίνουμε. *(Χωρίς να τους δίνει και πολλή σημασία.)* Νίκο, ξεκολλάτε!

Ο Νίκος τους αφήνει, παίρνει το παπούτσι του, την τσάντα του και την πατερίτσα.

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Θα πήγε στης μάνας του ρε, να φάει σπίτι, πόσα σουβλάκια κάθε μέρα ν' αντέξει κι αυτός;

Άντε, θα σε πάρω αύριο μεγάλε! Ξεκουράσου!

ΚΛΕΛΙΑ: *(Του κάνει νόημα για το μηχανάκι.)* Νικόλα, από 'δω!

ΝΙΚΟΣ: *(Στο Βαγγέλη.)* Καληνύχτες!

Σκηνή 4.

Αργά το επόμενο πρωί. Κουζίνα στο σπίτι της οικογένειας του Νίκου. Το σπίτι είναι μικρό. Στενεμένο. Ο Νίκος αραχτός σε μια καρέκλα, το μπανταρισμένο πόδι του πάνω σε μια άλλη καρέκλα. Βοηθά την Κλέλια να αδειάσουν το πλυντήριο των ρούχων. Με σκέρτσο! Στο τραπέζι της κουζίνας διάσπαρτο το πρωινό τους. Πιο πέρα, ακουμπισμένο στο πόμολο της πόρτας ή στην πλάτη μιας καρέκλας, είναι ένα παλιοκαιρίστικο μπαστούνι.

Η Κλέλια είναι μ' ένα κοντομάνικο μόνον και μ' ένα μποξεράκι του Νίκου. Σαν στο σπίτι της. Ο Νίκος με φόρμα ή με πιτζάμα.

Η Κλέλια κάνει ένα μικρό χορευτικό ενώ τραβά από τη λεκάνη που έχει ο Νίκος μπροστά του ένα μεγάλο κόκκινο σεντόνι με λουλουδάκια. Συμμετέχει κι ο Νίκος. Χορός disco. Χάνονται μέσα του και μέσα στα ρούχα που τραβολογάνε!

ΝΙΚΟΣ: Ωχ-ωχ, το ποδαράκι μου…!

ΚΛΕΛΙΑ: *(Λήθεν με έκπληξη.)* Το ποδαράκι σου, Νίκο μου!!

ΝΙΚΟΣ: *(Παίρνει το κόκκινο σεντόνι με τα λουλουδάκια και το τυλίγει γύρω του.)* Παρακαλώ, επιθυμώ ακρόαση από τη βασίλισσα του Σαββά! Δούλος σας!

ΚΛΕΛΙΑ: *(Με ύφος, βάζοντας και μια πετσέτα μπάνιου τουρμπάνι στο κεφάλι της.)* Και ποιος είστε κύριε, που την ώρα του πρωινού μου μού χτυπάτε την πόρτα, ξυπνάτε τους δούλους, ταράζετε τη λειτουργία της αυτοκρατορικής πισίνας; *(Δείχνει το πλυντήριο.)*

ΝΙΚΟΣ: Ο Λόρενς της Αραβίας, κυρία μου! Φάτε λίγο από το αυγουλάκι σας! *(Της προσφέρει από το αυγό του πρωινού τους. Κρατά την παιδική αυγοθήκη πάνω από το κεφάλι του και γονατίζει μπροστά της στο καλό του πόδι.)*

Η Κλέλια γεύεται το αυγό. Ο Νίκος προσπαθεί να σηκωθεί, μπουρδουκλώνεται με το σεντόνι, πέφτει για τα καλά. Η Κλέλια κάνει να τον βοηθήσει. Το σεντόνι ξετυλίγεται κι η Κλέλια το συνεχίζει σε χορογραφία. Ο Νίκος μπαίνει στο μουντ και η αλήθεια είναι ότι παρά τον τραυματισμό του είναι εύπλαστος – και, αν και είναι στην τσίτα, είναι χορευτικά ταλαντούχος. Κάνουν κι οι δυο τους ένα μικρό χορευτικό. Στο τέλος, ο Νίκος είναι ξεθεωμένος στο πάτωμα. Λαχανιασμένος. Η Κλέλια ανεβαίνει επάνω του με ξεκάθαρα ερωτική διάθεση. Νίκος κάνει μια μαγική κίνηση, ξαναπετάγεται προς τα πάνω, σαν ιστός από λουλούδι που φύτρωσε και που ανοίγει τα πέταλά του. Κάνει μια περιστροφή, της λέει τραγουδιστά: «I'm bad!», και τη φιλάει βαθιά. Η ερωτική ένταση γρήγορα ξεφεύγει. Λίγο αργότερα κάτι ρίχνουν που κάνει έναν θόρυβο. Η Κλέλια πετάγεται προς τα πίσω.

ΚΛΕΛΙΑ: Η μάνα σου…

Ψάχνουν να βρουν ένα ρολόι.

ΝΙΚΟΣ: *(Αφού είδε την ώρα.)* Μπα, όχι ακόμα. Χτυπάνε κάρτα. Αν δεν τελειώσει η βάρδια, δεν τις αφήνουν να ξεμυτήσουν. Ούτε λεπτό νωρίτερα…

ΚΛΕΛΙΑ: Να μαζέψουμε Nick… Να βρει και κάτι στη θέση του. *(Του κλείνει το μάτι.)*

Ο Νίκος σηκώνεται και με απαλές κινήσεις αρχίζει να οργανώνει το χάος.

ΚΛΕΛΙΑ: Ο μικρός…; *(Του δείχνει το μπαστούνι που είναι ακουμπισμένο πιο πέρα.)*

ΝΙΚΟΣ: Ο Γιωργάκης; Πήρε δεύτερο. Καινούργιο. Ένα που μπορεί και διπλώνει.

Αυτό το 'χει τώρα για το σπίτι. *(Στηρίζεται λίγο πάνω στο μπαστούνι του Γιώργου. Περπατάει τάχα μ' αυτό, μετά το ξαναφήνει απαλά στη θέση του.)*

ΝΙΚΟΣ: Έχει ένα μήνα που είναι με το καινούργιο. Και…την έχει δει κουβαλητής! Πάει μετά το σχολείο και κάνει delivery, 5 ώρες. Άνοιξε ένα σουβλατζίδικο γκλάμορους λίγο πιο κάτω, γνωρίστηκε ο Γιώργος με τους ντελιβεράδες και έχει κάνει συνεννόηση με το αφεντικό: του δίνουν ένα παραπανήσιο παπί που έχουν. Ένα της κακιάς συμφοράς. Δυσκολεύεται

ξε-δυσκολεύεται εκεί πήγε κι έμπλεξε. Τον ρωτάω τί κάνει με τις σκάλες, μου λέει του δίνουν παραγγελίες που έχουν ασανσέρ, αλλιώς τις παίρνουν να τις πάνε άλλοι. Του λέω: «Αφού δεν μπορείς, κι αν έχει σκάλες κάτω στην είσοδο;» Και τι μου λέει ο μικρός; «Μία-μία με το μπαστούνι!» Παίρνει, Κλέλια, το μπαστούνι μαζί του στο ντελίβερι! Του λέω του βλαμμένου: «Μπαστούνι, ωραίος! Κράνος σου δώσανε;» Και, το σκατό, τί μου λέει; «Ε, πόσα θα κουβαλάω;» Να πέσει από το παπί και μετά να του γαμηθεί το σύστημα για πάντα! «Αγοράκι μου, του λέω, με το ζόρι θα στο φορέσω, να μην σου βγαίνει μετά! Να ανεβαίνεις ρε στα σπίτια με το κράνος στο κεφάλι!»

ΚΛΕΛΙΑ: *(Χαμογελάει.)* Ασ' τονε ρε Νίκο! Να πάρει λίγο τον αέρα του κι αυτό το παιδί. Όλο στο 'πρόσεχε' και στο 'μην' τον έχετε. Πότε θα τα κάνει τα δικά του;

ΝΙΚΟΣ: Πάντως όχι τώρα που γίναμε στο σπίτι δύο οι κουτσοί!

ΚΛΕΛΙΑ: Μπα;

Ο Γιώργος να προσέχει, άλλο ο Γιώργος, αλλά εσύ, τη μούρλια σου μούρλια;

Τι ωραία που μας τα λες…!

ΝΙΚΟΣ: Γιατί εγώ *(Κάνει ένα πήδο!)*… Ατσάλινος!

Δυο δάχτυλα μόνον τσαλάκωσα… *(Της χαμογελάει.)*

ΚΛΕΛΙΑ: *(Τον κοιτάζει με ύφος, δύσπιστο και αυστηρό.)*

ΝΙΚΟΣ: *(Την κοιτάζει κι αυτός, χαριτωμένα.)*

Δεν του το χαλάει το image το μπαστούνι του Γιώργου, το κράνος θα του το χαλάσει;

Περίμενε!

Ρόμποκοπ θα στον κάνω…!

ΠΑΥΣΗ.

Κι έχει και γκομενάκι ο αδερφός μου! Σοφία τη λένε, όμορφη και...απουσιολόγος! Αυτή τον πήγε για το μπαστούνι το γκανγκστέρικο. *(Κάνει την κίνηση πως κάτι διπλώνει, μικραίνει και μπαίνει δήθεν σε μέσα τσέπη!)*

ΣΤΙΓΜΗ.

Τρέχει ο Γιώργος πενταωράκι κάθε μέρα με τα σουβλάκια και στο καπάκι, αυτή είναι η συνεννόηση με το μαγαζί, παίρνει το παπί πηγαίνει και παίρνει και τη Σοφία από το φροντιστήριο… Φιλιούνται, τι κάνουν εκεί στα σκοτεινά εκείνοι το ξέρουν, μετά επιστροφή το παπί στο σουβλατζίδικο και με το μπαστούνι, τσούκου-τσούκου το τετράγωνο, να τος ο Γιώργος! Του λέω: «Πως θα διαβάσεις τώρα ρε; Θα το κάψεις το 'μηχάνημα'. Ραμολί θα γίνεις! Part-time και μαλακίες...» Κάθεται ο μπαγάσας, και στρώνεται και διαβάζει! Ούτε μπάνιο ακόμα ούτε τίποτα, κάθεται, ξαπλώνει, όπως μπορεί, του τρίβω λίγο εγώ τα πόδια να ηρεμήσουν, και μετά αυτός τρεις, τέσσερις ώρες το κεφάλι κάτω!

ΚΛΕΛΙΑ: Αυτός είναι! Σπουδαίος ο μικρός!!!! Το άτομο ξέρει τι θέλει! Γουστάρει κι επιτίθεται!

ΝΙΚΟΣ: Ισχύει!

Μελετημένος. Το φιλοσοφεί. Αναπηρία σου λέει; Αυτός βουρ, πάει και χώνεται με τα ντελίβερι.

ΚΛΕΛΙΑ: Γιώργος και 'δεν μπορώ' δεν υπάρχει!

ΝΙΚΟΣ: Ρε ψήνεται αυτός και πείθει και τους άλλους! Θα βάλουν τη μαγκούρα του Γιώργου στα διαφημιστικά του σουβλατζίδικου! Περίμενε!

ΚΛΕΛΙΑ: Ορίστε! Λεφτά και μαλακίες. Το παιδί την πιάνει τη ζωή και την φέρνει τούμπα!

ΣΤΙΓΜΗ.

ΚΛΕΛΙΑ: Και δεν πονάει;

ΝΙΚΟΣ: Πονάει λέει. Λίγο…

Αλλά κάθε μέρα, τον χαβά του. Και μετά διαβασματάκι.

ΚΛΕΛΙΑ: Έμπνευση! Αρχηγός! Κι εμείς κάτω απ' τη στέγη του Νίκο μου! *(Του χαμογελάει.)* Λουλουδάκι μου! Το παράδειγμά του για σημαία μας! *(Τον φιλάει.)*

ΝΙΚΟΣ: *(Τραβιέται λίγο.)* Το βράδυ εσύ; Έχεις πρόγραμμα;

ΚΛΕΛΙΑ: Το ακύρωσαν για τις Τρίτες. Με κράτησαν Παρασκευή και Κυριακή. Το Σάββατο έχουν αυτόν τον μισή-μπουκιά να τους το βγάζει το πρόγραμμα όλο. Εκείνον με το γενάκι,

που πρώτα μυρίζεις το μπάφο και μετά σκάει μύτη το άτομο…

ΝΙΚΟΣ: Τον επιτυχημένο;

ΚΛΕΛΙΑ: *(Στραβώνει τη μούρη της.)* Ναι ρε Νίκο…, τον επιτυχημένο…

ΝΙΚΟΣ: Ε, κάτι θα ξέρει…

ΚΛΕΛΙΑ: Ένα μουσικό αυτί έχει ο τύπος… Και που το έχει; Τι το κάνει; Του κακοσυμπεριφέρεται.

Ό,τι κάνεις κι εσύ στο σώμα σου… *(Του δείχνει το πόδι του.)*

ΝΙΚΟΣ: Του έπεσε Κλέλια, του μαλάκα του Βαγγέλη, η εξωτερική μονάδα. Από το φορτηγό, κάτω. Θα σμπαραλιαζότανε το μηχάνημα…

ΚΛΕΛΙΑ: Να 'σπαγε ρε Νίκο…! Τι είσαι εσύ, κανένας σούπερμαν;

Σίδερα είναι, ασ' τα να σπάσουνε… Κομμάτια να γίνουν… Στην τελική ψυκτικός είσαι, δεν σε πληρώνουν να τους κάνεις τις μεταφορές…

ΝΙΚΟΣ: Και ποιος θα τα κουβαλήσει ρε Κλέλια; Να πάρουμε μεταφορική;

ΠΑΥΣΗ.

Σώμα είναι. Γι' αυτό το 'χω, για να κουβαλάει…

ΚΛΕΛΙΑ: *(Κάνει ένα τσαλίμι με το σώμα της και τον κοιτάει.)*

ΝΙΚΟΣ: *(Χαμογελάει.)* Καλά εντάξει, και για ορισμένα άλλα…

ΚΛΕΛΙΑ: Έλα να φτιάξουμε μια φορά κι εμείς κάτι για την κυρά-Νίκη! *(Αρχίζει να ψάχνει στα ντουλάπια της κουζίνας.)* Μια μακαρονάδα; Να τη βρει ζεστή! *(Εμφανίζει το σουρωτήρι!)*

ΝΙΚΟΣ: *(Βγάζει από το ψυγείο τα χρειαζούμενα. Πιάνει του Γιώργου το μπαστούνι από την πόρτα κι ανοίγει το ντουλάπι να πιάσει τα μακαρόνια.)* Τα-ταν! *(Κάνει ότι περπατάει με το μπαστούνι.)*

ΚΛΕΛΙΑ: Ασ' το, ρε Νίκο!

Του Γιώργου είναι.

ΝΙΚΟΣ: Του σπιτιού.

Του αδερφού μου!

Είναι το εφεδρικό…

ΚΛΕΛΙΑ: Τι να σου πω; Παίξε…

Ο Νίκος συνεχίζει να οργανώνει τα της μακαρονάδας με τη 'βοήθεια' του μπαστουνιού. Κάνει και ένα-δυο κολπάκια με το μπαστούνι, σαν ταχυδακτυλουργός, σαν ζογκλέρ. Μετά σαν να ξεχνιέται.

ΝΙΚΟΣ: *(Στηρίζεται αφηρημένος πάνω στο μπαστούνι.)* Το 'χασα το μεροκάματο, Κλέλια… τρεις μέρες το λιγότερο είπαν… Μαλακία μεγάλη…

ΚΛΕΛΙΑ: Και…! Το 'χασες. Να γίνεις καλά, όμως, ρε Νίκο!

ΝΙΚΟΣ: Και τον Γιώργο, αν χρειάζεται βοήθεια; *(Ακουμπάει προσεχτικά το μπαστούνι στο πόμολο και τ' αφήνει.)*

ΚΛΕΛΙΑ: Ε! Να κάθεσαι.

Όταν χρειάζεται, εσύ κάτσε, από κάπου κρατήσου, και ξέρει εκείνος και πιάνεται.

Ντελίβερι κάνει Νίκο το παιδί, σιγά που έχει την ανάγκη σου!

ΝΙΚΟΣ: *(Την κοιτάζει.)*

ΚΛΕΛΙΑ: Παιδί μου, το 'χει!

Μια χαρά το 'χει και μόνος του.

ΝΙΚΟΣ: Ότι το 'χει, αυτό σίγουρο!

Η μαγκούρα, μαγκούρα, αλλά ο Γιώργος το χει! *(Χαμογελάει.)*

ΠΑΥΣΗ.

ΚΛΕΛΙΑ: Το βάρος όλων, ρε Νίκο, εσύ; Γίνεται;

Γίγαντας, αγάπη μου, αλλά κι οι γίγαντες για λίγο ξαποσταίνουν.

ΣΤΙΓΜΗ.

ΚΛΕΛΙΑ: Και μετά ξαναρχίζουν!

ΝΙΚΟΣ: *(Κάνει μια φιγούρα με τα χέρια του.)*

(ΣΤΙΓΜΗ)

Μήπως χρειάζεστε στο θέατρο τίποτα βοήθεια με τα φώτα;

ΚΛΕΛΙΑ: Τι μας είπες ρε Nick; Να σηκώνεις βάρη πάλι; Αυτό θες;

ΣΤΙΓΜΗ.

ΚΛΕΛΙΑ: Στο θέατρο καλά-καλά δεν πληρώνουν εμένα… Σχεδιασμό φωτισμού σου λέει…! Οι μαλάκες! Τόσα που δίνουν, ούτε τον ηλεκτρολόγο της γειτονιάς να πλήρωναν.

ΝΙΚΟΣ: Δεν τους το λες αυτό;

ΚΛΕΛΙΑ: Τόσα, κι άμα θέλω… Και ότι ξέρω πόσοι άλλοι υπάρχουνε…! Αυτή είναι η απάντηση τους.

ΝΙΚΟΣ: *(Έχει πάρει το πορτατίφ και το στρέφει προς την Κλέλια, στο άλλο χέρι του το αλάτι.)* Τέτοια φωτίστρια όμως; Που να ξέρει ποιο χρώμα χρειάζεται η κάθε νότα; Θα βρούνε; Όχι βέβαια. Μουσικό εργάκι δεν θέλανε; Μόνον η βασίλισσα του Σαββά μπορεί να το κάνει πραγματικά μαγικό με τους φωτισμούς της!

Ο Νίκος πατάει το play σε ένα φορητό cd-player στην κουζίνα. Αρχίζει μουσική pop. Ο Νίκος ξεκινά, φωτίζει την Κλέλια με το πορτατίφ και κάνει τον μικρό χορευτικό αυτοσχεδιασμό του. Ο αυτοσχεδιασμός του ολοένα και κερδίζει σε ένταση. Η Κλέλια έχει σταματήσει τα γέλια της αρχής και τον χαζεύει. Στο τέλος ο Νίκος κάνει υπόκλιση και η Κλέλια χειροκροτά.

Σκηνή 5.

Κάποιες μέρες αργότερα, πρωί. Σχολή χορού. Ο Νίκος ανοίγει την πόρτα και μπαίνει σε έναν ξύλινο, φιλόξενο χώρο, όπου μπαίνει φως μόνον από κάποια ψηλά παράθυρα. Από έξω ακούγονται χαρούμενες φωνές και φούρια. Στον έναν τοίχο, στην άκρη του χώρου, υπάρχουν διπλές πόρτες, ημιδιαφανείς και συρόμενες, που ανοίγουν σε κάποιον δεύτερο χώρο. Ο δεύτερος αυτός χώρος είναι φωτεινός. Από εκεί ακούγεται η βαβούρα. Ο Νίκος μπαίνει κουβαλώντας τα εργαλεία της δουλειάς του. Κάνει λίγα ευγενικά βήματα μες στο δωμάτιο, στέκεται στη μέση και κοιτάζει / περιεργάζεται γύρω του. Από δίπλα ακούει χαρούμενη αναστάτωση. Αφήνει τα σύνεργά του και βγαίνει. Μετά ακούμε τη διπλανή βαβούρα να σταματά. Σε ένα λεπτό η πόρτα του ημιφωτισμένου δωματίου ξανανοίγει. Μπαίνουν στην αίθουσα η Αννέζα και ο Νίκος.

ΑΝΝΕΖΑ: Εδώ είμαστε! Έκανε βραχυκύκλωμα κι έπεσε η ασφάλεια. Είπα να μην τον ακουμπήσω τον πίνακα μέχρι να το μοντάρεις; Αν καταλάβεις τώρα κι εσύ τώρα τι έφταιξε…

Ο Νίκος κατευθύνεται προς ένα περίεργο μηχάνημα με αεραγωγούς και με πολλές περσίδες, που πάνω του είναι κρεμασμένες χρωματιστές κορδέλες. Κοιτάζει το μηχάνημα και μετά την Αννέζα με απορία.

ΑΝΝΕΖΑ: Είναι για την παράσταση. Ετοιμάζουμε, δουλεύουμε μια αναβίωση των Cabaret-shows. Έχουμε και αναφορές στο κλασικό μπαλέτο, θα έχει Kurt Weill, θα έχει μέχρι και Αφρικανικά beat.

(Τον κοιτάζει εξερευνητικά.)

Cabaret-shows, τα είχαν στη Γερμανία, τα είχαν στην Αμερική/

ΝΙΚΟΣ: /Κάτι σαν μπουζούκια;

ΑΝΝΕΖΑ: *(Χαμογελάει.)* Με χορό.

ΝΙΚΟΣ: Σριπτιτζάδικα;

ΑΝΝΕΖΑ: Το σεξαπίλ βέβαια υπάρχει κι εδώ, αλλά…, αλλά με σκέρτσο! Υποδηλώνεται. Το υπαινίσσονται, Νίκο. Δεν το σερβίρουν. Θέλουν οι θεατές να νομίζουν συνέχεια ότι θα το δουν, αλλά να μην τους γίνεται και ακριβώς η χάρη. Σαν να τους έχουν, όλη την ώρα, να περιμένουν ένα πάρτυ!

Δείχνουν, αλλά δεν τα δείχνουν όλα.

ΝΙΚΟΣ: Όχι φόρα παρτίδα;

ΑΝΝΕΖΑ: Όχι φόρα παρτίδα. Ερωτικό και αποκαλυπτικό, ναι! Με νάζι, με δυναμισμό, με ταπεραμέντο. Ζουμερό!

ΝΙΚΟΣ: Παθιάρες δηλαδή;

ΑΝΝΕΖΑ: Παθιάρες και παθιάρηδες! Έχει και άντρες. Άντρες κομψοί, ευέλικτοι, 'κλασάτοι'.

ΝΙΚΟΣ: Χορεύουν κι οι άνδρες;

ΑΝΝΕΖΑ: Και χορεύουν, αλλά και παίζουν. Μικρό-ενσταντανέ. Σαν ιστορίες.

ΝΙΚΟΣ: *(Χαμογελάει ικανοποιημένος.)* Είναι μιούζικαλ!

ΑΝΝΕΖΑ: Έχει και τραγούδια, ναι. Που τα τραγουδάνε, αλλά μιούζικαλ, όχι, δεν είναι.

ΝΙΚΟΣ: *(Την κοιτάζει απορημένος. Μετά χαλαρώνει και κορδώνεται!)* Αννέζα, είναι βίντεο-κλιπ!!

ΑΝΝΕΖΑ: *(Χαμογελαστή.)* Ναι, σαν ένα βίντεο-κλιπ! Που δεν το γυρίζουμε όμως.

Έλα να μας δεις; Όταν τελειώσεις, να έρθεις μέσα, έχουμε πρόβα

Ξεκινάμε τώρα, κι εσύ όταν τελειώσεις έρχεσαι!

ΝΙΚΟΣ: *(Την κοιτάζει.)*

ΑΝΝΕΖΑ: Το πόδι είναι καλά; Ο Παναγιώτης μου είπε για έξι ράμματα.

ΝΙΚΟΣ: Καλά όλα. Δουλεύω απ' τη Δευτέρα.

ΑΝΝΕΖΑ: Το πατάς και δεν πονάς, ναι;

ΝΙΚΟΣ: Είμαι μια χαρά.

ΣΤΙΓΜΗ.

ΝΙΚΟΣ: Αν χρειάζεστε κάποια βοήθεια με τα σκηνικά μού λέτε. Τα σηκώνω μόνος μου!

ΑΝΝΕΖΑ: Αν χρειαστεί, Νίκο, θα του πω του εγγονού μου να σας φωνάξει! Όλο το γκρουπ! Δεν σ' αφήνω να κουβαλάς μόνος σου πάλι. Και να νιώθω ότι σ' εκμεταλλεύομαι.

ΝΙΚΟΣ: Δεν μασάω τίποτα! *(Δείχνει τα ποντίκια του.)*

ΑΝΝΕΖΑ: Το βλέπω. *(Χαμογελάει.)*

ΣΤΙΓΜΗ.

Κοιτάζουν και οι δύο το μηχάνημα.

ΑΝΝΕΖΑ: Είναι κάτι σαν πολύ δυνατός ανεμιστήρας. Που όμως βγάζει και χρωματιστό φως, και κουνάει με τον αέρα του αυτές τις κορδέλες που έχουμε δεμένες.

ΝΙΚΟΣ: *(Την κοιτάζει.)*

ΑΝΝΕΖΑ: Θέλω να φέρνει στο μυαλό των θεατών όπως όταν πέφτει το φως πάνω σε κρύσταλλο. Μια διάθλαση, και ορίστε: τα χρώματα της ίριδας!

ΝΙΚΟΣ: Φωτισμός…, με κορδέλες!

ΑΝΝΕΖΑ: Ναι, φωτισμός με όλες τις αισθήσεις. *(Χαμογελάει.)* Και ξαφνικά έσβησε, βζζζν, και έπεσαν τα φώτα σε όλη τη σχολή.

Θα δεις, Νίκο, μήπως τελικά πειράχτηκε κι ο πίνακας; Δεν τον ανεβάζω το γενικό μέχρι να τελειώσεις. Θα παίξουμε εμείς τη μουσική μας με το φορητό!

Ο Νίκος παίρνει σκάλα κι ανεβαίνει. Αρχίζει να ψαχουλεύει το μηχάνημα.

ΑΝΝΕΖΑ: Σκέφτηκα ότι αφού εσείς είστε ψυκτικοί… Κι αυτός ανεμιστήρας ουσιαστικά δεν είναι;

Ο Παναγιώτης λέει ότι εσύ θα ξέρεις.

ΝΙΚΟΣ: Ξέρω. *(Ο Νίκος έχει αρχίσει να δουλεύει. Έχει ανοίξει το μηχάνημα και δουλεύει μέσα του.)*

Κάηκε το σύμπαν!

ΑΝΝΕΖΑ: Φτιάχνεται;

ΝΙΚΟΣ: Ανταλλακτικά θέλει.

Δεν θα τελειώσει σήμερα.

ΑΝΝΕΖΑ: Δίπλα θα είμαι. Πες μου όταν ξέρεις τι θα χρειαστείς.

(Βγαίνει και κλείνει την πόρτα.)

Ο Νίκος κατεβαίνει και παίρνει έναν φακό από την τσάντα με τα εργαλεία του. Συνεχίζει να δουλεύει με τον φακό ανάμεσα στα δόντια του. Από δίπλα ακούγεται πάλι βαβούρα, οι μαθητές που ξαναμπαίνουν. Ακούγεται η Αννέζα που χτυπά τα χέρια της δυο φορές.

ΑΝΝΕΖΑ: *(Off)* Αρχίζουμε, και ένα, και δύο, και τρία, Μυρσίνη βγαίνεις!

Ακούγεται από δίπλα και μουσική, το: «Wiggle» - Vintage 1920s Broadway Jason Derulo Cover feat. Robyn Adele Anderson.

ΑΝΝΕΖΑ: *(Off)* Βγαίνεις πρώτη, και ένα, και δύο, και πάμε, Ορέστη την ακολουθείς στο 10".

Ενώ η μουσική ξεκινά, ο Νίκος αρχίζει να συγκεντρώνεται στον ήχο. Σε λίγο σταματά αυτό που κάνει. Κοντοστέκεται. Ακούει. Ξαναρχίζει να δουλεύει λίγο. Στη θολή πόρτα που χωρίζει τις δυο αίθουσες βλέπουμε τις σκιές, τις φιγούρες από τα σώματα των χορευτών. Ακούμε τα πόδια τους πώς σέρνονται στο πάτωμα.

ΑΝΝΕΖΑ: *(Off)* Στοπ-στοπ-στοπ! Την έχασες! Ορέστη, τί σκέφτεσαι; Εδώ συγκεντρώσου, εδώ! Σε κάθε βήμα της είσαι ένα τσακ πίσω της, δεν την αφήνεις λεπτό, σαν αγκαλιές να είναι η

κίνησή σας, η μία μετά την άλλη, μόνον που δεν ακουμπιέστε!

Η πλάτη του Νίκου μένει ασάλευτη. Έχει μουδιάσει ολόκληρος. Παρόλο που τον βλέπουμε πλάτη, καταλαβαίνουμε ότι είναι προσηλωμένος σ' αυτό που συμβαίνει δίπλα.

ΑΝΝΕΖΑ: *(Off)* Πάμε ξανά! Και ένα, και δύο, και τρία, και ναι!

Ξανά μουσική, ξανά κίνηση, φιγούρες, σύρσιμο ποδιών.

Ο Νίκος, ανεβασμένος πάνω στη σκάλα, απότομα γυρίζει και καρφώνει το βλέμμα του στη θολή συρόμενη πόρτα. Σταματά τη δουλειά του, μαγεμένος κάθεται και χαζεύει. Μετά από λίγο κατεβαίνει και αρχίζει να ακολουθεί τις φιγούρες των χορευτών από τη δική του μεριά της πόρτας.

ΑΝΝΕΖΑ: *(Off)* Μπράβο, μπράβο! Αυτό ήταν!

Ο Νίκος παγώνει. Σκύβει το κεφάλι. Ακουμπάει το χέρι του στο τζάμι της πόρτας. Η αναπνοή του είναι ταραγμένη.

ΣΤΙΓΜΗ.

Γυρίζει, ανεβαίνει πάνω στη σκάλα και αρχίζει πάλι να μαστορεύει.

ΑΝΝΕΖΑ: *(Off)* Τώρα θα αλλάξω το τέμπο! Πιο γρήγορα. Θα το πάμε στο: παμ-παμ—παμ--παμ-παμ.

Ναι Μυρσίνη;

Ορέστη εντάξει;

Και πάμε: Ένα, και δύο, και τρία, και ναι!

Η μουσική ξαναρχίζει.

Ο Νίκος μετά από δυο στιγμές 'ξανασκαλώνει'.

Κατεβαίνει.

Κοιτάζει τις φιγούρες πίσω από την πόρτα. Πλησιάζει.

Σιγά-σιγά ανοίγει την πόρτα. Στέκεται κοιτάζοντας μέσα.

Μετά η μουσική σταματά.

Σκηνή 6.

Αργότερα την ίδια μέρα. Πάνω δεξιά στη σκηνή βλέπουμε ένα φως σε παράθυρο κουζίνας. Μέσα είναι ο Παναγιώτης. Τον βλέπουμε από τη μέση και πάνω, με μαύρο

φανελάκι, Bluetooth στο αυτί και με το μαλλί του στην τρίχα, να ετοιμάζει καπουτσίνο. Ακούγεται ήχος, trendy, από το κινητό του.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Έλα! … Όχι, στο σπίτι. Δεν ξεκίνησα ακόμη. … Όχι, έχουν αρχίσει οι άλλοι. … Ήρθε; Εντάξει; Στο 'φτιαξε; … Και αύριο; … Όχι, όχι, εντάξει. … Τους άλλους, όλους; … Πότε τους θες; … Κάτσε να δω. *(Πηγαίνει κάπου μέσα, δεν τον βλέπουμε για λίγο. Ακούμε που ψαχουλεύει. Εμφανίζεται πάλι στο παράθυρο.)* Θες την παρ' άλλη Δευτέρα; … Τους έχω ελεύθερους τότε. … Όχι δεν έχουμε Δευτέρες αυτές τις βδομάδες, οπότε τους το λέω! Θα 'ρθω να βοηθήσω κι εγώ! Τσακάλια είναι τα παιδιά, θα στα 'χουμε ετοιμάσει μες στη μέρα όλα! Αύριο κι ο Νίκος θα στο φτιάξει το μηχάνημα. Θα σ' έχω έτοιμη για την πρεμιέρα! … Τι λες ρε γιαγιά που θα μας πληρώσεις! Δικά μου, όλα! … Τα παιδιά, να μην σε νοιάζει. Στα παιδιά κάνω κουμάντο εγώ, υπάλληλοί μου! … Ναι, γιαγιά μου, ασφαλισμένους τους έχω, τι νόμιζες! … Για την τέχνη, προσφέρουμε για την τέχνη! … Πλάκα κάνω, κάτι θα τους δώσω. … Όχι παιδάκι μου, δεν δουλεύουν τζάμπα. Και σου λέω, θα βοηθήσω κι εγώ! Πρωί-πρωί θα στον έχω και τον Νικολάκη αύριο πάλι εκεί, να σου τελειώνει!… Α, μπα! Κι αυτός έτσι είπε; ... Θα ήξερε πως δεν έχουμε για το πρωί τίποτα προγραμματισμένο… Προτεραιότητά μου σ' έχω!! … Εγώ; … Μμμ… μουσακά θέλω! Μπορείς; … Έτσι ωραία! … Ο Νίκος; Σιγά μην κάτσει να φάει κι ο Νίκος. Έχει να τρέξει ο Νίκος μετά. .. Θα κάτσει μέχρι το μεσημέρι; … Είπα ότι δεν έχουμε για το πρωί-πρωί. … Παιδί μου, είναι γρήγορος! Τελειώνει από εσάς, τον στέλνω αλλού. … Όχι, δεν έχω κλείσει, αλλά θα κλείσω… Να τον κάνεις τι; … Τι λες; … Τι λες ρε γιαγιά τώρα! Ασ' τονα τον άνθρωπο. Ψυκτικός είναι. Και καλός. … Το σώμα του τι; … Ποια κίνησή του; … Δηλαδή κουνιέται αλλιώτικα από 'μας; … Χορευτική εκπαίδευση στο υπογράφω ότι δεν έχει! Δεν ξέρω κι αν έχει δει τίποτ' άλλο στη ζωή του εκτός απ' τα νεολαιίστικα, άντε και κάνα στριπτίζ… Ναι, ναι ξέρω ότι του αρέσει η μουσική, δεν μας έχει τρελάνει μ' εκείνες τις σαχλαμάρες, τους πήδους του και κάτι στροφές; … Ε, και; … Μαλακίες τώρα, ποια ποιότητα κίνησης; Αννέζα, ασ' το το παλικάρι! … Του 'πες τέτοια πράγματα; … Α, ωραία!! … Ε, τότε, πώς σου 'ρθαν; … Α! … Αννεζάκι μου, μην κάθεσαι και τα σκέφτεσαι, άλλο

ανέκδοτο ο Νικολάκης, ασ' τον στον κόσμο του! … Εγώ δεν ξέρω; Εγώ συνδιαλέγομαι και με τους μεν και με τους δε/ … Το πρωί με την πιάτσα, και τις νύχτες έχω από κοντά τον κόσμο της τέχνης. Από ένα πόδι και στους δύο κόσμους, και γι' αυτό σου λέω, επειδή ξέρω. Δεν γίνεται να τα εννοείς αυτά! … Είμαι σίγουρος επειδή τον ξέρω τον Νίκο! …Σιγά μην είναι και Τσαρούχης!! … Θες παιδάκι μου να στον στείλω τον άνθρωπο να τον δουν οι μαθητές πώς κινείται, να στον αντιγράψουν, ναι, το καταλαβαίνω! … Εντάξει, όχι-όχι, σταματάω! Όχι, να τα φας τα μούτρα σου, να τα φάτε μαζί! … Βεβαίως και θα σου πει όχι. … Εμένα; Εμένα μην ανησυχείς δεν μου τον στερείς. … Σιγά το βάρος που σηκώνει. … Πόσο, μια βδομάδα τον θες; … Θες δύο; … Τρεις; … Θα σου πει όχι. … Άμα τα βρείτε…, άμα τα βρείτε, από 'μένα no problem! Εμείς, ως εταιρία, είμαστε με το μέρος της τέχνης. Όλα για την τέχνη! Αντ' έλα, ναι! … Ναι και για το μουσακά! Έλα μου! … Ναι! *(Κλείνει το τηλέφωνο. Χύνει όλον τον καφέ του με βία στο νεροχύτη.)* Γαμώ, τον γαμω-καφέ μου, γαμώ, γαμώ και τα μπαλέτα της!!...

Σκοτάδι.

Σκηνή 7.

Στο γυμναστήριο. Απόγευμα της ίδιας μέρας. Ο Νίκος, ο Βαγγέλης και ο Στράτος κάνουν κοιλιακούς και βάρη.

ΝΙΚΟΣ: Άνοιξα την πόρτα, μαλάκα μου! Τη μια στιγμή είμαι εδώ, δουλεύω το μηχάνημα - ευκολάκι το μηχάνημα, αλλά του 'χε γαμηθεί η μάνα – και ξαφνικά είμαι στην πόρτα. Και την ανοίγω. Σαν τον χάχα! Στέκομαι και τους κοιτάζω.

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Κι εκείνοι τι έκαναν;

ΝΙΚΟΣ: Με κοίταγαν κι αυτοί. Σταμάτησαν να χορεύουν και με κοίταγαν.

Ν' ανοίξει η γη να με καταπιεί.

Ούτε να μιλήσω μπορούσα. Να πω ένα: «συγγνώμη, μην ενοχλείστε, κάντε τη δουλειά σας»; Δεν έβγαινε τίποτα.

Αυτοί με κοιτούσαν. Εγώ κοκκάλωσα. Εκεί εμείς. Να κοιταζόμαστε… Σταμάτησε ο χρόνος. Ανάσαινα εγώ, δεν έπεφτε καρφίτσα απ' τη μεριά τους. Ένιωσα τα μαλλιά μου, σαν να πούμε, να σηκώνονται προς τα πάνω. Μόνα τους ένα πράγμα. «Αναπνοή!» λέω μέσα μου. Και μετά…

Ο Βαγγέλης κι ο Στράτος τον κοιτάζουν.

ΣΙΩΠΗ.

ΣΤΡΑΤΟΣ: Γέλασαν;

ΝΙΚΟΣ: Όχι. Στο τέλος είπα κάτι μουρλαμάρες, ότι θα ξανάρθω αύριο, κάτι για τα ανταλλακτικά, και δεν ξέρω κι εγώ.

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Κι εκείνη τι σου είπε;

ΝΙΚΟΣ: Είναι πολύ ευγενική. Είναι κυρία. Με ρώτησε: «Πόσα χρήματα θα χρειαστείς για τα ανταλλακτικά;» Με ρώτησε: «Τι ώρα να σε περιμένουμε αύριο;»

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Ε, τι γκρινιάζεις τότε;

ΝΙΚΟΣ: *(ΣΤΙΓΜΗ.)* Μου είπε άμα θέλω να κάτσω να δω την πρόβα τους. Με κοίταξε και μου είπε: «Κάτσε!»

ΣΤΡΑΤΟΣ: Ωραία. Κάθισες;

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Όχι ρε μαλάκα μου, κάθισες και είδες και πρόβα;

ΝΙΚΟΣ: Έφυγα.

ΣΤΡΑΤΟΣ: Έφυγες;

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Αφού σου είπε κάτσε;

ΣΤΡΑΤΟΣ: Αφού ήθελες;

ΝΙΚΟΣ: Επειδή ήθελα. Έφυγα, επειδή ήθελα.

ΣΤΡΑΤΟΣ: … να κάτσεις;

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Θα μας τρελάνεις ρε Νικολάκη;

Δεν μας έχεις τόση ώρα στο μπίρι-μπίρι, πώς χόρευαν, και δεν ξέρω κι εγώ; Που δεν ξέρουμε δηλαδή και πώς χόρευαν, γιατί στην πραγματικότητα, μέχρι να την ανοίξεις την πόρτα, δεν τους έβλεπες και κανονικά! Κάτι σκιές μόνον… Ουυυυ!!!!!!

Δεν μας χέζεις ρε με τις τζουτζούδες! Αλλά, εντάξει, εμείς σ' αγαπάμε/

ΣΤΡΑΤΟΣ: Σκάσε ρε άσχετε! Σαν τον Καραγκιόζη μαλάκα μου, έτσι τους έβλεπε!

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: *(Στο Στράτο.)* Όπα, μεγάλε!

(Κοιτάζει με περιέργεια τον Νίκο, που δεν μιλάει.) Δηλαδή, κι από πίσω καταλάβαινες;

ΝΙΚΟΣ: *(Γνέφει με το κεφάλι του.)*

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Ε, κάτσε από πίσω τότε. Κάνε μάνι-μάνι τη δουλειά και μετά κάτσε και χάζευε. Να μην φαίνεσαι. Ούτε να παρακαλάς. Ούτε να σου περνιούνται για σπουδαίοι. Ούτε και να ζεματίζεσαι.

ΣΤΡΑΤΟΣ: Τι του λες, ρε μαλάκα;

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Αφού υποφέρει, δες τον! Ξεψύχησε το παλικάρι.

ΣΤΡΑΤΟΣ: Βαγγέλη, χέσε μας!

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Να προστατευτεί, γι' αυτό το λέω. Να μην μπλέκει με τζουτζέδες και τζουτζούδες.

ΣΤΡΑΤΟΣ: Τον αγγίζει ρε!

Πες ρε Νίκο, γουστάρεις;

ΝΙΚΟΣ: *(ΣΙΩΠΗ.)*

ΣΤΡΑΤΟΣ: *(Στον Βαγγέλη.)* Αφού όλο κουνιέται, ρε μαλάκα! Κι εδώ ησυχία δεν έχει.

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Επειδή έχει τσίτα ο Νικόλας, γι 'αυτό κουνιέται!

ΣΤΡΑΤΟΣ: Να την αφήσει λοιπόν την τσίτα του να απογειωθεί, στο μεγαλείο της!

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Τι μας λες μωρέ!

ΣΙΩΠΗ.

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Θα τον κοροϊδεύουνε Στράτο. Αφού δεν ξέρει. *(Στο Νίκο που τόση ώρα είναι βουβός, σαν μουδιασμένος.)* Θα σε κοροϊδέψουνε Νίκο!

ΣΤΡΑΤΟΣ: Άμα όμως του δείξουν;

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Σιγά μην ασχοληθούνε με τον Νίκο να κάθονται τώρα να του δείχνουν. Είναι επαγγελματίες παιδάκι μου αυτοί!

ΣΤΡΑΤΟΣ: Του είπαν «κάτσε», δεν του είπαν;

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Για να γλυκαθεί και να τρέχει πίσω από τις φούστες τους, οι τζουτζούδες!

ΝΙΚΟΣ: Εγώ θα μάθω!

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Ε, μάθε! Κάτσε να σου δείξουν, κι εσύ μάθε.

Έτσι, μπλέξε με το συνάφι τους…

ΣΤΡΑΤΟΣ: Ποιο συνάφι ρε Βαγγέλη;

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Αυτό, το κουνιστό. Άμα δεν το λέτε εσείς, θα το πω εγώ!

Και μετά, πάνε σε κάτι υπόγεια, και κάνουν μόστρα εκεί. Πρώτα στη σκηνή, με τα μπαλέτα, και μετά σε κάτι τρύπες, που αν μπεις δεν ξέρω πώς θα βγεις. Από ποια τρύπα… *(Με νόημα στον Νίκο.)* Αν μ' εννοείς!

ΣΙΩΠΗ.

Ο Νίκος έτοιμος να πιαστεί στα χέρια.

ΣΤΡΑΤΟΣ: Κι εσύ Βαγγέλη πού τα ξέρεις αυτά τα μέρη;

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: *(Θιγμένος.)* Γαμιέστε ρε! Απ' τις ταινίες τα ξέρω. Από 'κεί! Κι αν θες να ξέρεις το μυρίζω κιόλας το κοκό. Έχω ένστικτο!

ΣΤΡΑΤΟΣ: Ρε μαλάκες, άντε χεστείτε, κάντε κανέναν κοιλιακό να ξελαμπικάρετε. Όλο μαυρίλα είστε… Γουστάρει ο άνθρωπος το χορό; Τέρμα! Εμείς το ξέραμε κι από 'χθες! Μη σου πω το ξέρουμε απ' το σχολείο, που είχε τη μανία με τον Michael Jackson. Ε, τώρα το ξέρουν κι άλλοι.

Ο Νίκος κοιτάζει κάτω.

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Άλλο οι μαλακίες με τον Michael Jackson, άλλο τα ντιριντάντικα.

ΣΤΡΑΤΟΣ: Εσύ να μην κοιτάς τότε. Στην τελική, μόνος του θα πάει. Δικό του και το ταλέντο. Δικό του και το σώμα!

Ο Νίκος σηκώνει το κεφάλι από κάτω.

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Κι η μουρλαμάρα δικιά του!

ΣΤΡΑΤΟΣ: Κι η μουρλαμάρα!

Όλοι με τη βίδα μας. Εσύ τα γκομενάκια, ο άλλος τον χορό.

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Κι εσύ με τις παρόλες!

ΣΤΡΑΤΟΣ: *(Στο Νίκο.)* Εμένα, ένα με νοιάζει: τον μουσακά, θα μας τον φιλέψει σε όλους ή είναι μόνον για 'σένα και τον Παναγιωτάκη;

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Θα 'ναι κι ο Boss στα κουβαλήματα;

ΣΤΡΑΤΟΣ: Γιαγιά του είναι Βαγγέλη! Δεν θα το κάνει το καλό το παιδί;

Μόνον εμάς θα τρέχει; Να μην φανεί;

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Όχι που δεν θα 'κανε το κομμάτι του ο Boss.

ΝΙΚΟΣ: Γιαγιά του είναι ρε!

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Αυτό λέμε, Νίκο, γιαγιά του είναι. Κι εμείς τα τσουλάκια του.

ΝΙΚΟΣ: Μην δουλέψετε τότε!

ΣΤΡΑΤΟΣ: Νίκο, άσε τώρα, φίλε!

Θά 'ρθουμε! Για να δουλέψουμε. Δουλειά μας είναι! Αλλά ότι μας σκίζει και μετά το παίζει ο καλός ο εγγονός, ο ταπεινός, ο δουλευταράς, ε, χέσε μας, έτσι είναι!

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Πες Στράτο!

ΝΙΚΟΣ: Όμως θα 'ρθείτε;

ΣΤΡΑΤΟΣ: Θα 'ρθούμε! Θα κόψουμε και κίνηση, να δούμε και αν σε προσέχει η μαντάμ!

Χαμογελούν.

Σκηνή 8.

Νωρίς το άλλο πρωί. Ο Νίκος, στην κεντρική αίθουσα της σκηνής, αυτήν των μαθημάτων, μαστορεύει τον 'ανεμιστήρα'. Στη μία γωνία, με μισάνοιχτο παράθυρο, εκεί είναι δυο-τρεις γλάστρες, το στερεοφωνικό συγκρότημα, επίσης ακουμπισμένα εκεί τα πράγματά του της δουλειάς και ένας καφές, δυο καρέκλες. Η αίθουσα έχει πολλά παράθυρα. Άπλετο φως. Ο Νίκος τελειώνει τη δουλειά του και κάθεται και κοιτάζει τον ανεμιστήρα. Μετά βάζει τον ανεμιστήρα να δουλέψει. Χαζεύει τις κορδέλες του

πώς κουνιούνται. Κάνει ένα βήμα πίσω. Ξαφνικά χορεύει, σαν να κουνιούνται τα πόδια του από μόνα τους. Χορεύει σιωπηλά, σιγά-σιγά αφήνεται σε αυτό, συντονίζεται με τις κορδέλες, με την δική τους κίνηση.

Μπαίνει στην αίθουσα, αθόρυβα, η Αννέζα, με τον καφέ της στο χέρι. Στέκεται. Κοιτάζει. Πηγαίνει και κάθεται στη γωνιά, όπου έχει ακουμπισμένο τον καφέ του ο Νίκος. Για δυο στιγμές ακόμη παρατηρεί τον Νίκο.

ΑΝΝΕΖΑ: Η κίνησή σου είναι αυτή που πρέπει…

ΝΙΚΟΣ: *(Κοκαλώνει.)*

ΑΝΝΕΖΑ: Το στήσιμο το έχεις. Έχεις τα ανοίγματα. Έχεις και τη γραμμή! Αυτό το όμορφο πράγμα, την κοντυλιά της κίνησης. Μια αρμονία.

Κινείσαι και φαίνεται φυσικό σαν να ανασαίνεις.

ΝΙΚΟΣ: *(Την κοιτάζει. Σχεδόν ξεχνάει να αναπνεύσει.)*

ΑΝΝΕΖΑ: Ο ρυθμός είναι εδώ. Γυμνασμένος είσαι…

Λοιπόν;

ΝΙΚΟΣ: Τι;

ΑΝΝΕΖΑ: Τι καθόμαστε; Για να σε δω.

Η Αννέζα κάνει κάποιες κινήσεις – έτσι, χωρίς μουσική – και παίρνει θέσεις, με σκοπό ο Νίκος να την αντιγράψει. Ο Νίκος παίρνει τις θέσεις, κάνει τις κινήσεις – ελάχιστα άγαρμπος. Όπου χρειάζεται η Αννέζα τον διορθώνει.

ΑΝΝΕΖΑ: Όμορφα!

Πραγματικά όμορφα!

Τώρα στάσου εδώ.

Η Αννέζα τον στήνει σε μια απλή θέση μπαλέτου. Ο Νίκος τινάζεται από το άγγιγμά της. Η Αννέζα του δείχνει η ίδια τι είναι που θέλει. Ο Νίκος προσπαθεί να πάρει τη θέση από μόνος του. Η Αννέζα του κάνει κάποιες διορθώσεις.

ΑΝΝΕΖΑ: *(Πριν προλάβει ο Νίκος να αντιδράσει.)* Εγώ θα μιλάω κι εσύ θα στέκεσαι ακίνητος, όση ώρα μπορείς, σ' αυτή τη θέση. Θα σου αφηγηθώ την ιστορία του έργου που ανεβάζουμε.

Μόλις σου πω: «Τώρα», εγώ θα συνεχίσω να λέω την ιστορία κι εσύ θα κάνεις ό,τι σου 'ρχεται.

Όποιες κινήσεις νομίζεις.

Θα χορεύεις σαν να υπάρχει εδώ μόνον η φωνή μου κι αυτά που σου λέω.

ΝΙΚΟΣ: *(Στέκεται. Την κοιτάζει.)*

ΑΝΝΕΖΑ: Ένας νέος, σκελετός σχεδόν, πληγωμένος κι άρρωστος, γυρίζει μετά τον πόλεμο σε ένα κατεστραμμένο Βερολίνο. Ψάχνει να βρει την παλιά του αγαπημένη. Μαθαίνει ότι αυτή έχει κατρακυλήσει λόγω του πολέμου και της φτώχειας, ότι ζει στα καταγώγια και ότι βιοπορίζεται πουλώντας τον εαυτό της. Όταν πια την βρίσκει, εκείνη είναι απρόσιτη, είναι μια ντίβα σε εκείνους τους χώρους, στα κέντρα και στα cabaret. Η κοπέλα παριστάνει ότι δεν τον θυμάται. *(Κοιτάζοντας τον Νίκο, του φωνάζει.)* «Τώρα!»

Ο Νίκος, συγκεντρωμένος βαθιά, ξεκινά τις κινήσεις του, τον χορό του, ενώ η Αννέζα συνεχίζει να αφηγείται.

ΑΝΝΕΖΑ: Ο νέος σκέφτεται την αυτοκτονία, ενώ περπατά με αγωνία πάνω από ένα ποτάμι. Περπατάει, περπατάει, κοιτάζει τα σκοτεινά νερά. Μικρά φωτάκια στέλνουν τις λάμψεις τους κι εκείνος μετεωρίζεται. Περιδινίζεται. Περιστρέφεται. Ένα ρίγος τον διαπερνά, ένα αίσθημα σαν ελαφρός ηλεκτρισμός. Σφίγγεται. Κρυώνει. Κουλουριάζεται. Γίνεται σιωπή. Τελειώνει με μια σκηνή από το παρελθόν τους. Πριν αρχίσει ο πόλεμος. Όταν περπατούσαν, ερωτευμένοι, δίπλα στον ίδιο ποταμό. Όταν ξάπλωναν στις όχθες του. Φυσούσε απαλό αεράκι. Τα μαλλιά τους μπλέκονταν…

ΣΙΩΠΗ.

Ο Νίκος, δειλά, με αδιόρατες κινήσεις, βγαίνει από το ρόλο του. Στέκεται και την κοιτάζει. Μετά, απότομα, τινάζει τα χέρια του προς τα μπροστά. Αλλάζει όλη η διάθεσή του.

ΝΙΚΟΣ: Πώς θα καταλάβουν οι θεατές ότι τελειώνει με το παρελθόν;

ΑΝΝΕΖΑ: Θα αλλάξει η μουσική, το φως, τα πρόσωπά τους. Μα πιο πολύ απ' όλα, όπως είδες, θα αλλάξει ο ρυθμός τους, ο τρόπος που θα εναλλάσσουν τις κινήσεις τους. Σχεδόν το έκανες πριν κι ο ίδιος, από μόνος σου, σαν από ένστικτο! Δες: Ενώ όλο το έργο θα έχει ένα ρυθμό βίαιο *(σηκώνεται και του δείχνει τι εννοεί, χορεύοντάς το για λίγο)*, κι απελπισμένο σχεδόν *(κορυφώνει τις κινήσεις της)*, το κομμάτι, στο τέλος,

θα είναι απελευθερωμένο από το βάρος. Θα είναι ονειρικό.
(Γαληνεύει επί τούτου την κίνησή της, και κλείνει ήσυχα.)

ΝΙΚΟΣ: *(Σφυρίζει.)*

Δύσκολο, λέω!

ΑΝΝΕΖΑ: Δύσκολο, αλλά…;

ΝΙΚΟΣ: Αν το καταφέρετε, μαγκιά σας!

ΑΝΝΕΖΑ: Εχθές στην πρόβα;

Πώς μας είδες;

ΝΙΚΟΣ: Καλούς.

Το κάνατε πολύ καλά.

ΑΝΝΕΖΑ: *(Τον κοιτάζει.)*

ΣΤΙΓΜΗ.

Μπορείς;

ΝΙΚΟΣ: Τι;

ΑΝΝΕΖΑ: Μια στιγμή να είσαι στην ένταση.

Και μετά να θυμηθείς τον εαυτό σου αλλιώς;

Τον εαυτό σου τρυφερό.

Κι ερωτευμένο.

Και χαρούμενο.

ΝΙΚΟΣ: Μπορώ.

ΑΝΝΕΖΑ: Να σε δω πάλι.

Μόνος σου.

Χωρίς λόγια.

ΣΤΙΓΜΗ.

ΝΙΚΟΣ: *(Την κοιτάζει.)*

Ο Νίκος αρχίζει ξαφνικά να προσπαθεί να χορέψει έναν χορό απελπισίας και βίας. Πηγαίνει το σώμα του από 'δω κι από 'κει. Για μια στιγμή μετεωρίζεται. Μετά πλησιάζει τον ανεμιστήρα και με μεγάλη τρυφερότητα κάνει κάποιες κινήσεις κοντά του. Μπλέκεται με τις κορδέλες του.

ΑΝΝΕΖΑ: Ναι!

ΝΙΚΟΣ: *(Σταματά να ανασαίνει.)*

ΑΝΝΕΖΑ: *(Του κάνει νόημα ότι «μπράβο».)*

ΝΙΚΟΣ: *(Χαμογελά.)*

ΑΝΝΕΖΑ: *(Κάθεται στη γωνιά με τον καφέ. Σκέφτεται.)*

Πόσο χρονών είσαι;

ΝΙΚΟΣ: Είμαι 23. Τον Αύγουστο 24.

ΑΝΝΕΖΑ: Μπορείς. Όχι το επαγγελματικό του κλασικού. Αλλά για το σύγχρονο προλαβαίνεις. Υπάρχει ο χρόνος.

Πάντα υπάρχει.

ΝΙΚΟΣ: Τι;

Τί εννοείτε;

ΑΝΝΕΖΑ: Αν μπορούσες. Αν ήθελες. Να προσπαθήσεις. Να ξεκινήσεις μαθήματα χορού. Να μπεις στη σχολή. Αυτό θα το καταφέρεις.

Το πιστεύω.

Να γίνεις χορευτής.

ΝΙΚΟΣ: Μην τρελαίνεστε!

ΑΝΝΕΖΑ: Τρία, τέσσερα χρόνια θέλει. Πέντε χρόνια για να αισθάνεσαι σιγουριά. Πρέπει να βιαστούμε. Αν δουλέψεις σκληρά ίσως σε τέσσερα χρόνια να μπορείς. Να μπορέσεις.

ΝΙΚΟΣ: Αυτό που μου λέτε, είναι ολόκληρη ιστορία.

ΑΝΝΕΖΑ: Είναι όμως κάτι τόσο δικό σου ο χορός!

ΝΙΚΟΣ: *(Την κοιτάζει.)*

(Κοιτάζει τα πόδια του.)

ΣΤΙΓΜΗ.

Μια ευκολία απλώς είναι.

Είδατε, κι οι άλλοι την έχουν.

ΑΝΝΕΖΑ: Και δουλεύουν γι' αυτήν. Αγωνίζονται. Προσπαθούνε. Κάτι την κάνουν.

ΝΙΚΟΣ: Χα!

Δεν έχουν να δουλεύουν.

Δεν έχουν και τη δουλειά τους.

ΑΝΝΕΖΑ: Πού ξέρεις εσύ τί έχουν;

Πώς μπορείς να ξέρεις τι θυσιάζουν;

ΝΙΚΟΣ: Τί με νοιάζει τι θυσιάζουν αυτοί!

ΣΙΩΠΗ.

Αλλά και να μ' ένοιαζε.

Αφού αυτοί είναι μέσα στη σχολή. Τέλος. Είναι χορευτές και το ξέρουν.

Χορεύουν, δεν χορεύουν;

ΑΝΝΕΖΑ: Κι εσύ.

Μπορείς κι εσύ να χορεύεις.

Κι εσύ είσαι.

Κι εσύ είσαι χορευτής!

ΝΙΚΟΣ: Πόσα χρόνια είναι που χορεύουν;

ΑΝΝΕΖΑ: Πολλά.

ΝΙΚΟΣ: Πόσα;

ΑΝΝΕΖΑ: Κάποιοι από πολύ μικροί.

Οι πιο πολλοί απ' το δημοτικό.

ΣΙΩΠΗ.

ΝΙΚΟΣ: Άρα τί μου λες;

ΑΝΝΕΖΑ: Ποτέ δεν είναι αργά.

Γιατί ποτέ δεν πρέπει να είναι αργά.

Έχεις την ποιότητα.

Είναι σαν το νερό που κυλάει. Αυτό είναι η ποιότητα.

Η δικιά σου, όταν χορεύεις, είναι κρυστάλλινη…!

ΝΙΚΟΣ: Αλλά θέλει δουλειά…

ΑΝΝΕΖΑ: Δουλειά θα θέλει πάντα.

Και για να είσαι ψυκτικός θέλει δουλειά.

ΝΙΚΟΣ: Και την κάνω! Δεν την κάνω;

Είμαι καλός ψυκτικός.

ΑΝΝΕΖΑ: Είσαι!

Και φιλότιμος είσαι.

Και τσακάλι.

Και μπράβο!

ΝΙΚΟΣ: Και μου αρέσει που ξέρω ότι είμαι καλός ψυκτικός.

Και ότι θα το στήσω το μηχάνημα.

Και ότι και αύριο θα είμαι καλός..

Ότι είμαι καλός, όχι σε πέντε χρόνια, αλλά τώρα.

Και πληρώνομαι!

ΑΝΝΕΖΑ: Και πληρώνεσαι.

ΝΙΚΟΣ: Και πληρώνομαι για τη δουλειά μου τώρα.

ΣΙΩΠΗ.

ΑΝΝΕΖΑ: Τα μαθήματα θα είναι δωρεάν. Θα στα κάνω εγώ. Δωρεάν. Χωρίς χρήματα.

ΝΙΚΟΣ: Γιατί;

ΑΝΝΕΖΑ: Γιατί μπορώ.

Να σου τα κάνω τα μαθήματα. Είμαι χορεύτρια. Και χορογράφος. Και δασκάλα χορού είμαι. Και μπορώ να διδάξω! Να σε μάθω! Τώρα! Όπως εσύ τώρα ξέρεις να στήνεις τα air-condition. Ξέρεις να τα επιδιορθώνεις. Και να τα κουβαλάς ξέρεις.

ΣΤΙΓΜΗ.

Και μπορώ και θέλω.

ΝΙΚΟΣ: Γιατί;

ΑΝΝΕΖΑ: Γιατί θα μ' άρεσε να σε δω να χορεύεις ακόμη καλύτερα. Πιο πλούσια. Με μεγαλύτερη σιγουριά. Για να σε δω να λάμπεις.

Γιατί και τώρα λάμπεις!

ΝΙΚΟΣ: Αφού λάμπω και τώρα…

ΑΝΝΕΖΑ: Λάμπεις! Όμως τώρα το βλέπω μόνον εγώ. Που παραμερίζω τη φύρα και εκεί βλέπω τον πυρήνα σου να πετάγεται. Και σε βλέπω να στέκεις ατρόμητος.

Μετά θα λάμπεις και θα το έχεις δουλέψει. Θα το έχεις καταφέρει εσύ.

Έτσι που να μαγνητίζονται όλοι.

ΝΙΚΟΣ: Πόσα χρόνια;

ΑΝΝΕΖΑ: Τέσσερα. Πέντε.

Αλλά θα αρχίσουμε με παραστάσεις πιο νωρίς. Θα προσπαθήσουμε από πιο νωρίς. Με μικρά πράγματα. Θα αρχίσεις να το ζεις. Θα βλέπεις πώς θα εξελίσσεσαι. Ξεκάθαρα θα το βλέπεις!

ΝΙΚΟΣ: Εδώ στη σχολή;

ΑΝΝΕΖΑ: Εδώ.

Και μετά μπορεί να σε στείλω κι έξω.

Υπάρχουν υποτροφίες για τα ταλέντα.

ΝΙΚΟΣ: Ποια ταλέντα;

ΑΝΝΕΖΑ: *(Ειρωνικά.)* Αυτά που δεν το καταλαβαίνουν τα ίδια. Που θέλουν να συνεχίζουν να είναι ψυκτικοί.

ΝΙΚΟΣ: Πού έξω;

ΑΝΝΕΖΑ: Κάπου στο εξωτερικό.

Για λίγο;

ΝΙΚΟΣ: *(Δεν μιλά.)*

ΑΝΝΕΖΑ: Για πιο πολύ;

ΝΙΚΟΣ: *(Δεν μιλά.)*

ΑΝΝΕΖΑ: Ίσως βρούμε. Ίσως κι όχι.

ΝΙΚΟΣ: Γιατί όλ' αυτά;

ΑΝΝΕΖΑ: Γιατί σου αρέσει ο χορός. Πολύ σου αρέσει.

Κι εμένα μου αρέσει πως χορεύεις. Πολύ μου αρέσει.

ΝΙΚΟΣ: Τί άλλο πρέπει να κάνω;

ΑΝΝΕΖΑ: Να μην χάνεις μάθημα.

Να είσαι όσο γίνεται ξεκούραστος.

Να μην επιβαρύνεις ολέθρια το σώμα σου τις υπόλοιπες ώρες.

ΝΙΚΟΣ: Δεν γίνεται να μην δουλεύω.

ΑΝΝΕΖΑ: Δεν λέω αυτό.

Λέω να μην ξεθεώνεσαι.

Να μην τραυματίζεσαι.

Να μην το παρακάνεις.

Να φυλάς ενέργεια.

ΝΙΚΟΣ: Έχω την οικογένειά μου, τον αδερφό μου. Δεν γίνεται να μην τους φροντίζω, να μην τους έχω από κοντά.

Ούτε τα μηνιάτικα γίνεται να χάσω.

Τέλος.

Και την κοπέλα μου έχω!

ΑΝΝΕΖΑ: Όλα θα τα κάνεις.

ΣΙΩΠΗ.

ΑΝΝΕΖΑ: Να δουλεύεις λίγο λιγότερο.

Και πολύ πιο προσεκτικά!

Αυτά είναι στις απαιτήσεις.

Χρειάζονται. Είναι απαραίτητα.

ΝΙΚΟΣ: Δεν ξέρω ξένες γλώσσες.

ΑΝΝΕΖΑ: Αν είναι θα μάθεις. Αν χρειαστεί θα μάθεις. Εύκολα.

ΝΙΚΟΣ: Δεν είμαι καλός στις γλώσσες. Δεν είμαι καλός, δεν θυμάμαι εύκολα.

ΑΝΝΕΖΑ: Τις κινήσεις πάντως τις θυμάσαι μια χαρά.

Αν χρειαστεί και για τις γλώσσες. Αν βρεθεί υποτροφία. Ό,τι χρειάζεται, θα το μάθεις κι αυτό.

ΝΙΚΟΣ: Εσείς, πολλά ξέρετε.

ΑΝΝΕΖΑ: Και ξέρω. Και ξέρω και να μπορώ. Και θα το μάθεις κι εσύ.

ΝΙΚΟΣ: Κι αν δεν θέλω.

ΑΝΝΕΖΑ: Αποφάσισε.

Γρήγορα. Γιατί ο χρόνος τρέχει.

Όταν βρίσκεις κάτι τόσο δικό σου, δεν έχεις χρόνο για χάσιμο.

ΝΙΚΟΣ: Έχω όσο χρόνο θέλω.

Και έχω και τους φίλους μου. Έχω και τη ζωή μου.

ΑΝΝΕΖΑ: Βεβαίως.

Ευτυχώς τα έχεις όλ' αυτά.

ΣΙΩΠΗ.

ΑΝΝΕΖΑ: Δες, όμως, κι αυτό!

Η Αννέζα σηκώνεται. Αρχίζει να χορεύει, για λίγο γύρω του. Μετά στροβιλίζεται. Σιγά-σιγά τον συμπαρασύρει. Ξαφνικά ο χορός τους γίνεται πιο βίαιος. Κοιτιούνται στα μάτια. Μετά, με πρωτοβουλία της Αννέζας, ο χορός γίνεται πιο ήρεμος, και σβήνει. Ο χορός τους τελειώνει, ενώ συνεχίζει να τον κρατά από το χέρι.

Η Αννέζα κάνει μια υπόκλιση.

Πηγαίνει στο στερεοφωνικό. Βάζει ένα ήπιο κομμάτι κλασικής μουσικής, ίσως το «Overture No 2 σε B minor» του Μπαχ. Η μουσική για λίγες στιγμές γεμίζει τον χώρο. Κι οι δυο τους είναι όρθιοι, σε απόσταση. Η Αννέζα, με την πλάτη γυρισμένη, κοιτάζει προς το στερεοφωνικό. Μετά κλείνει τη μουσική. Στέκεται ακόμη γυρισμένη.

ΑΝΝΕΖΑ: Εγώ μπορώ.

Και πρωινά και βράδια. Δες κι εσύ τους χρόνους σου.

(Γυρίζει προς το μέρος του.)

Τουλάχιστον τέσσερεις ώρες την ημέρα θα χρειάζονται. Τρεις ή τέσσερεις φορές την εβδομάδα.

Μπορώ και Σαββατοκύριακα.

Μπορώ. Είμαι διαθέσιμη.

Και θέλω.

ΝΙΚΟΣ: *(Στέκεται.)*

Σκηνή 9.

Μια μέρα μετά. Μεσημέρι. Μέσα στη βοή της πόλης υπάρχει ένα κομμάτι ησυχίας. Ο Νίκος και η Κλέλια, οι δυο τους, μ' ένα κουτάκι αναψυκτικό ο καθένας, καθισμένοι στη γέφυρα πάνω από τις γραμμές του Ηλεκτρικού.

ΝΙΚΟΣ: Μου είπε να έρθεις.

ΚΛΕΛΙΑ: Σου είπε ή της είπες εσύ;

ΝΙΚΟΣ: Της είπα εγώ ότι κάνεις φωτισμούς. Ότι φέτος κάνεις όλους τους φωτισμούς στο «Ροζ». Ότι τα βράδια είσαι DJ σε μπαράκια! Της είπα /

ΚΛΕΛΙΑ: / Πόσες φορές το κάνουμε την εβδομάδα;

ΝΙΚΟΣ: Ότι είσαι μες στην τέχνη!

ΚΛΕΛΙΑ: *(Ειρωνικά.)* Βουτηγμένη!

ΝΙΚΟΣ: Να 'ρθεις, να δεις τους φωτισμούς πώς σου φαίνονται. Να δεις και τον ανεμιστήρα μου, αυτόν με τις κορδέλες.

ΚΛΕΛΙΑ: Αυτόν από προχθές μου τον λες! Ούτε τατουάζ στο μυαλό μου…

ΝΙΚΟΣ: Όταν τον δεις, θα τον καταλάβεις καλύτερα. Όταν θα δεις ποια είναι η θέση του με τα παιδιά, με τους χορευτές. Να 'ρθεις να τον δεις! Πώς κουνιούνται αυτοί γύρω από τις κορδέλες…

ΚΛΕΛΙΑ: Να 'ρθω να δω το μηχάνημα;

ΝΙΚΟΣ: Να δεις τα φώτα, πώς τα 'χουνε στημένα.

Να δεις και τους χορευτές.

ΚΛΕΛΙΑ: Γιατί να δω τους χορευτές;

ΝΙΚΟΣ: Γιατί μ' αρέσουν.

ΚΛΕΛΙΑ: Ε;

ΝΙΚΟΣ: Το σώμα τους, όταν χορεύουν…

ΚΛΕΛΙΑ: Ναι;

ΝΙΚΟΣ: Σταματάει ξαφνικά το σώμα τους να είναι… το σώμα τους.

ΣΙΩΠΗ.

ΝΙΚΟΣ: Το σώμα τους γίνεται ένα με τη μουσική.

ΚΛΕΛΙΑ: Και;

ΝΙΚΟΣ: Τρελαίνομαι.

Θέλω κι εγώ.

ΚΛΕΛΙΑ: Τί, ρε Νίκο;

ΝΙΚΟΣ: Να κουνιέμαι έτσι.

Σαν να …

Σαν να …

ΚΛΕΛΙΑ: Σου αρέσει να χορεύεις;

ΝΙΚΟΣ: *(Δεν μιλάει.)*

ΚΛΕΛΙΑ: Αυτό το ξέραμε! Μου το λες για καινούργιο;

ΝΙΚΟΣ: Ναι, αλλά.

Αλλά η μουσική… Τους καταπίνει, Κλέλια!

ΣΤΙΓΜΗ.

ΝΙΚΟΣ: Ρε παιδί μου, είμαστε εδώ *(της δείχνει τη γέφυρα)* και ξαφνικά αρχίζω λέει εγώ να χορεύω *(κάνει κάποια, λίγα, χορευτικά βήματα. Ίσως και να είναι κάπως ριψοκίνδυνα)* και εσύ, έτσι πώς κουνιέμαι, από το χορό μου, και μόνο από το χορό μου, καταλαβαίνεις ότι από κάτω περνάει τρένο, ότι έχει βαβούρα *(κάνει κάτι να το υποδηλώσει)* ή ότι μετά έχει ησυχία *(κάνει τώρα κάτι στην κίνησή του αλλιώς)*, καταλαβαίνεις ότι είμαι στεναχωρημένος, ότι είμαι αναστατωμένος ή ότι μπορεί να σκέφτομαι να πηδήξω.

ΚΛΕΛΙΑ: *(Γλυκά.)* Μήπως καταλαβαίνω κι ότι κοιτάς τα λουλούδια εκεί στην ακρούλα;

ΝΙΚΟΣ: Ή ότι κοιτάω τα λουλούδια *(κάπως το κάνει χορευτικά)*!

ΚΛΕΛΙΑ: *(Γελάει.)*

ΝΙΚΟΣ: Εγώ και η μουσική μόνον, και εσύ να βλέπεις όλα αυτά!

ΚΛΕΛΙΑ: Ωραία.

ΝΙΚΟΣ: Εγώ είμαι όλα αυτά!

ΚΛΕΛΙΑ: Εσύ;

ΠΑΥΣΗ.

ΝΙΚΟΣ: Θέλω κι εγώ.

ΣΤΙΓΜΗ.

ΝΙΚΟΣ: Μπορεί να θέλω κι εγώ.

ΚΛΕΛΙΑ: Να θέλεις τι;

ΝΙΚΟΣ: Να χορεύω.

Μαζί τους.

ΚΛΕΛΙΑ: Γίνεται;

ΝΙΚΟΣ: Γίνεται.

ΚΛΕΛΙΑ: Έτσι σε βλέπει εκείνη; Να χορεύεις;

ΝΙΚΟΣ: Με βλέπει!

Θέλει, λέει, να με βλέπει!

ΚΛΕΛΙΑ: Εκείνη…

ΝΙΚΟΣ: Εσύ; Βλέπεις εσύ;

ΣΙΩΠΗ.

ΚΛΕΛΙΑ: Μόλις μου έδειξες. Δεν μου έδειξες;

ΠΑΥΣΗ.

ΚΛΕΛΙΑ: Αφού μπορεί να το σηκώσει…

Να σε βοηθήσει. Να σου δείξει… Αν λέει ότι θέλει…;

ΝΙΚΟΣ: Μου είπε ότι με δουλειά μπορεί να γίνει.

Και με χρόνο.

ΚΛΕΛΙΑ: Πόσο χρόνο;

ΝΙΚΟΣ: Πολύ.

Αλλά και τότε, και στα μαθήματα, χορός πάλι θα είναι!

ΚΛΕΛΙΑ: Να γίνεις μαθητής;

ΝΙΚΟΣ: *(Γνέφει: «ναι».)*

ΚΛΕΛΙΑ: Προλαβαίνεις;

ΝΙΚΟΣ: Θα μου κάνει τα μαθήματα εκείνη.

Χωρίς χρήματα.

Όσο χρειαστεί.

Μέχρι να είμαι έτοιμος.

ΚΛΕΛΙΑ: Κι η δουλειά σου;

ΝΙΚΟΣ: Θέλει τέσσερεις ώρες τη μέρα μάθημα, τρεις ή τέσσερεις φορές την εβδομάδα.

Εκείνη θα τον βρει τον χρόνο. Θα τον έχει.

Χωρίς να έχω να την πληρώνω.

Και θα χορεύω! Και τα μαθήματα, σου λέω, σαν χορός θα είναι.

Δεν θα είναι;

ΚΛΕΛΙΑ: Με τη δουλειά όμως; Με τον Παναγιώτη τι θα γίνει; Του το συζήτησες;

ΝΙΚΟΣ: Όχι ακόμα. Με τη δουλειά, δεν ξέρω τι θα γίνει.

ΚΛΕΛΙΑ: Στη μάνα σου;

ΠΑΥΣΗ.

ΚΛΕΛΙΑ: Δεν λέω, Νίκο, να μην το κάνεις.

Κι ο Γιώργος δεν λέω ότι δεν μπορεί...

Ότι δεν μπορεί και μόνος του.

Ικανός είναι!

Κι αυτόνομος θα γίνει και στις εξετάσεις θα σκίσει! Έχει εσένα που είσαι πλάι του. Θα τους ταπώσει όλους.

ΝΙΚΟΣ: Θα κάνει τα σπουδαία του!

ΚΛΕΛΙΑ: Πρώτος θα είναι γαμώτι μου! Θα μας τρελάνει όλους αυτός!

(ΣΤΙΓΜΗ)

Να όμως που ξαφνικά κάτι είναι που θέλεις να κάνεις κι εσύ.

Ε, άντε λοιπόν!

ΝΙΚΟΣ: *(Δεν αντιδρά.)*

ΚΛΕΛΙΑ: Απλώς να τα βάλλετε κάτω. Να δείτε τους αριθμούς. Θα δουλεύεις. Θα δουλεύεις τις ώρες σου. Θα βρεις το χρόνο για να τα κάνεις όλα. Νέος είσαι! Μπορώ να βοηθάω κι εγώ κάπως, ξέρω 'γω!

ΝΙΚΟΣ: Πώς μωρέ;

ΚΛΕΛΙΑ: *(Χαμογελάει.)* Θα σου φτιάχνω το κολατσιό.

ΝΙΚΟΣ: *(Χαμογελάει.)*

ΚΛΕΛΙΑ: Γίνεται, Νίκο!

ΝΙΚΟΣ: Πώς ν' αρχίσω την κουβέντα;

ΚΛΕΛΙΑ: Στους δικούς σου; Όπως τώρα.

Και σήκω στα πόδια σου και χόρεψέ τους!

ΠΑΥΣΗ.

ΝΙΚΟΣ: *(Παίρνει στα χέρια του το κουτάκι του με το αναψυκτικό και αρχίζει να στροβιλίζεται. Κάνει δυο τρεις ακόμη χορευτικές κινήσεις. Και, σε μια τελευταία στροφή, λούζει τον εαυτό του με ό,τι έχει απομείνει από το αναψυκτικό!! Κάνει υπόκλιση. Χαμογελάει.)* Στη ζωή μου!

Σκηνή 10.

Δύο βδομάδες μετά. Μεσημέρι Κυριακής. Στο σπίτι της Αννέζας, έξω στην αυλή. Μεγάλο τραπέζι στρωμένο γιορτινά για μεσημεριανό φαγητό. Από το σπίτι βγαίνουν ο Νίκος κι ο Στράτος κουβαλώντας ο καθένας από ένα μεγάλο βάζο γεμάτο λουλούδια και από μια ή δυο καρέκλες. Αφήνουν τις καρέκλες όπως-όπως.

ΣΤΡΑΤΟΣ: Πού τα θέλει τα λουλούδια;

ΝΙΚΟΣ: Ξέρω 'γω, βάλε ένα από 'δω κι ένα από 'κει.

ΣΤΡΑΤΟΣ: Και στη μέση ο μουσακάς!

Βγαίνει ο Βαγγέλης φορτωμένος με καρέκλες και με πιάτα.

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Βοηθήστε ρε!

ΣΤΡΑΤΟΣ: Τι έγινε Βαγγελάκη, πήρες πολλές;

ΝΙΚΟΣ: Φέρε!

Δώσε και τις άλλες ρε μαλάκα.

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: 'Ντάξει.

Τις πήρες όλες τώρα;

'Φχαριστήθηκες;

Στρώνουν.

ΣΤΡΑΤΟΣ: Τις χαρτοπετσέτες τις θέλει σε σχήματα;

Βγαίνει η Αννέζα κουβαλώντας κάποια από τα 'πρώτα' πιάτα.

ΑΝΝΕΖΑ: Νίκο, ό,τι είναι μέσα στο τραπέζι, φέρ' το.

Στράτο, τις κανάτες με το νερό!

(Τακτοποιεί τα πράγματα στο τραπέζι.)

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: …Έρχονται κι οι άλλοι.

ΑΝΝΕΖΑ: Ο Παναγιώτης θ' αργήσει. Έρχεται από Χαλκίδα.

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Θα προλάβει ο Boss.

Στην ώρα του θα είναι.

ΣΤΙΓΜΗ.

Είναι λάτρης του μουσακά.

ΑΝΝΕΖΑ: Αυτό ξαναπές το!

ΣΤΡΑΤΟΣ: *(Βγαίνοντας με τις κανάτες.)* Κυρία Αννέζα, καλά τα λουλούδια;

ΑΝΝΕΖΑ: Χάρμα είναι Στράτο!

Εύχομαι κι η μαγειρική μου να φανεί αντάξια!

ΣΤΡΑΤΟΣ: Αυτό ακούμε!

ΑΝΝΕΖΑ: *(Κοιτάζοντας τον Νίκο.)* Ώστε έτσι;

ΣΤΙΓΜΗ.

ΑΝΝΕΖΑ: Είναι τυχερός ο Νίκος που έχει τέτοιους φίλους!

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Προοδεύει;

Ο Νίκος, στα χορευτικά του, προοδεύει;

ΑΝΝΕΖΑ: Να σου πει ο ίδιος.

ΝΙΚΟΣ: *(Ο Νίκος δεν μιλά, κοιτάζει αμήχανα.)*

ΑΝΝΕΖΑ: Ο Νίκος δουλεύει πολύ σκληρά.

Σχεδόν κάθε μέρα.

Δεν θα έλεγα, όμως, ότι στην παρούσα στιγμή το θέμα μας είναι η πρόοδος.

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Αλλά;

Ποιο είναι;

ΑΝΝΕΖΑ: Η δέσμευση.

Αυτό!

Μακάρι, κι ο ενθουσιασμός;

ΣΤΙΓΜΗ.

ΑΝΝΕΖΑ: Εσύ;

Ενθουσιάζεσαι Βαγγέλη με κάποια πράγματα;

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: *(Κοιτάζει κάτω.)*

ΑΝΝΕΖΑ: *(Χαμογελαστά.)* Όχι, μη μου πεις με το μουσακά!

ΣΤΡΑΤΟΣ: Ο Βαγγέλης;

Κυρία Αννέζα, μεγάλη πόρτα ανοίγετε, θέλει ψάξιμο εδώ το πράγμα!

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Ξέρω 'γω, με τα κορίτσια…

ΑΝΝΕΖΑ: Ώστε με τις κοπέλες;

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Και με το γυμναστήριο. Έχω κι ένα σκυλάκι, τη Λούση.

ΑΝΝΕΖΑ: Κι όταν έχεις καιρό να δεις τη Λούση, δεν νιώθεις μια λύπη, ένα κενό;

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Ένα σαράκι.

ΑΝΝΕΖΑ: Ε, έτσι και για το Νίκο, θα ήθελα να αναγνωρίζει το ότι του λείπει ο χορός.

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Αλλά ο Νίκος τώρα χορεύει.

Πότε να του λείπει, στη δουλειά;

ΑΝΝΕΖΑ: Θες, Νίκο, να πεις;

ΣΤΙΓΜΗ.

ΑΝΝΕΖΑ: Να σκέφτεται με χορό. Να προχωράει με χορό. Να λαχταράει να χορέψει, να μελετήσει, να είναι με άλλους στη σκηνή. Να του ξεφεύγει η ταχύτητά του στις στροφές, κι εκείνος να πειθαρχεί. Όλο αυτό! Το πακέτο! Όλο αυτό το όνειρο έχω για το Νίκο!

Όλοι την κοιτάζουν αμήχανοι.

ΑΝΝΕΖΑ: Ελάτε, ελάτε να σερβιριστούμε το κρασί, μέχρι να 'ρθουν κι οι άλλοι.

(Στο Στράτο.) Το ανοίγεις αγόρι μου;

ΣΤΡΑΤΟΣ: *(Ανοίγει το μπουκάλι.)* Παντού λουλούδια έχετε εδώ.

ΑΝΝΕΖΑ: *(Σερβίρει σε όλους.)* Είναι ο κήπος. Την άνοιξη γεμίζει, κάθε πρωί και κάτι καινούργιο έχει ανθίσει.

Ελάτε, ελάτε!

Στην υγειά μας!

Στην πρόοδο όλων σας!

ΣΤΡΑΤΟΣ: Στην υγεία όλων!

Και στο Νίκο!

(Χαμογελάει.) Που κυνηγάει αυτό που του λείπει!

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Άντε, και για τον Νικολάκη!

Τσουγκρίζουν όλοι. Πίνουν.

Στην άκρη του κήπου εμφανίζεται η Κλέλια. Κρατάει το κράνος της και μια μεγάλη σακούλα με γλυκό.

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: *(Στο Νίκο.)* Ψιτ! Νικόλα! Το πρόσωπο!

ΝΙΚΟΣ: *(Πηγαίνει κοντά στην Κλέλια, χαμογελαστός.)* Από 'δω!

Κυρία Αννέζα, αυτή είναι η Κλέλια!

Κλέλια, η κυρία Αννέζα!

ΚΛΕΛΙΑ: *(Αγκαλιάζει την Αννέζα και την φιλάει. Της δίνει την τούρτα.)* Χαίρομαι πάρα πολύ!

ΑΝΝΕΖΑ: Μα, τι λες, εγώ πόσο χαίρομαι!

Επιτέλους σε γνωρίζω!

ΚΛΕΛΙΑ: Ο Νίκος όλο λέει για 'σας!

ΑΝΝΕΖΑ: Και για 'σένα. «Η Κλέλια κάνει το ένα, κάνει το άλλο! Είπε αυτό!»

Ωω, σ' ευχαριστώ τόσο πολύ.

Δεν έπρεπε κορίτσι μου!

ΚΛΕΛΙΑ: Είναι απ' όλους μας! Εγώ απλώς κάνω και το delivery.

ΑΝΝΕΖΑ: Μια μικρή συνάντηση ήταν. Τίποτα το σπουδαίο!

Να βάλω κρασί;

ΚΛΕΛΙΑ: *(Γνέφει.)*

ΑΝΝΕΖΑ: *(Σερβίρει και την Κλέλια.)* Καλώς ήρθες!

ΚΛΕΛΙΑ: Καλώς σας βρήκα!

ΑΝΝΕΖΑ: Ελάτε, καθήστε!

Καθήστε όλοι!

Ο Παναγιώτης λίγο θα καθυστερήσει.

Τον άργησαν σε μια πολεοδομία στην Χαλκίδα.

Έρχεται όμως!

Να κάτσουμε είπε και καταφθάνει.

Καθήστε!

Βολευτείτε!

Φέρνω το φαγητό! *(Βγαίνει.)*

ΝΙΚΟΣ: *(Στην Κλέλια.)* Το βρήκες εύκολα;

ΚΛΕΛΙΑ: Αέρας! Όπως είπες, από τη Βουλιαγμένης έστριψα και στο πεντάλεπτο ήμουν εδώ.

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Είδατε σπίτι!

Σπιτάρα!

Κάτσε να δεις κι αυτό που φτιάχνει για την πάρτη του ο Παναγιώτης στη Χαλκίδα.

ΝΙΚΟΣ: Κι εσένα τι σε κόφτει;

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Έτσι, λέω ρε μαλάκα!

Σχολιάζω κι εγώ, για τα λουλούδια και τα λοιπά! *(Κάνει μια υπέρμετρη κίνηση προς τα πίσω.)*

ΣΤΡΑΤΟΣ: Ίσα Βαγγέλη!

Τι έγινε, ζαλίστηκες από τώρα;

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Χέστε με ρε!

Είπα μια κουβέντα παραπάνω κι αμέσως να το κάνετε θέμα.

Να δούμε τώρα που θα 'ρθει ο Boss, τι κοινωνική κουβεντούλα θα κάνουμε!

Τότε θα είστε εσείς που θα λέτε ό,τι κουρουφεξαλιά σας έρθει!

ΝΙΚΟΣ: *(Στο Βαγγέλη.)* Βολέψου και κάτσε! Έλα.

ΚΛΕΛΙΑ: *(Δείχνει τη μονάδα του air-condition στο μπαλκόνι του δεύτερου, ψηλά.)* Αυτό εσείς το στήσατε;

ΣΤΡΑΤΟΣ: Η Αυτού Εξοχότης, ο 'αρραβωνιαστικός' σου!

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Τη μέρα που 'χε κουτσαθεί!

ΝΙΚΟΣ: Τι όμορφα που το 'βαλα όμως!

Έχουν αρχίσει και κάτι ψιλό-τσιμπάνε από τα 'πρώτα' πιάτα.

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Ναι ρε! Σιγά μην το 'ζωγράφισες'!

ΣΤΡΑΤΟΣ: Γιατί Βαγγέλη μου, κοίτα τι ισοβαρισμένο που είναι! Κοίτα και ο σωλήνας! Καλλιγραφία την έκανε την τρύπα.

ΝΙΚΟΣ: Σκάστε ρε!

Γελάνε όλοι.

ΚΛΕΛΙΑ: Κι εγώ αγάπη μου, το βλέπω πολύ όμορφο!

Κι ανέβηκες εκεί πάνω πονεμένος!

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Είναι Batman ο Νίκος.

Γάτος είναι!

Γι' αυτό, τώρα, να και οι χοροί!

Να την έχει την ευλυγισία και να μην την χρησιμοποιήσει;

Έρχεται η Αννέζα, φέρνοντας το μεγάλο ταψί με τον μουσακά. Σηκώνεται ο Νίκος να της κάνει χώρο να το ακουμπήσει.

ΝΙΚΟΣ: Εδώ, εδώ!

Εμφανίζεται στην άκρη του κήπου ο Παναγιώτης. Κουβαλά σε κάθε χέρι κι από δυο μπουκάλια κρασί.

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Όπα! Boss!!

ΑΝΝΕΖΑ: Καλώς τον – καλώς τον!

Έλα Παναγιώτη!

Φέρ' τα αυτά.

Ήρθες πάνω στην ώρα!

ΣΤΡΑΤΟΣ: Μόλις που κάτσαμε αφεντικό!

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Βλέπω είμαστε όλοι!

Γεια σου Κλέλια!

(Βολεύεται σε μια καρέκλα.) Χαμός γινόταν στην πολεοδομία!

Χαμός!

Κι εσύ ρε Αννεζάκι, έπρεπε να το κάνεις σήμερα το τραπέζι;

ΑΝΝΕΖΑ: *(Με ύφος.)* Δεν ξέραμε, να υπολογίσουμε πότε θα βόλευε το πρόγραμμά σας με την πολεοδομία…

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Πω ρε, μα την Παναγία, μοσχομυρίζει ο τόπος!

(Τρώει.)

Εσείς, τελειώσατε με την Σμολένσκη;

ΣΤΡΑΤΟΣ: Έχουμε καμιά ώρα που φτάσαμε εμείς!

ΑΝΝΕΖΑ: Τα παιδιά βοήθησαν και στις σαλάτες!

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Και στα πρώτα! Λουκανικάκια κι έτσι!

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: *(Κοιτάζει δύσπιστα.)*

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Αμ' πώς!

ΝΙΚΟΣ: Σιγά μην έκανες και τα βουτήματα!

ΑΝΝΕΖΑ: Έχουμε και τούρτα *(κοιτάζει την Κλέλια)*!

ΚΛΕΛΙΑ: Black forest!

ΑΝΝΕΖΑ: Τα παιδιά την έφεραν!

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Ταράτσα θα την κάνουμε δηλαδή!

(Στο Νίκο.) Εσύ, πήγες απ' του Λερούνη για την επισκευή; Γιατί την Σμολένσκη φτηνά τη γλύτωσες.

ΝΙΚΟΣ: Ναι, το έφτιαξα. Ήθελε αλλαγή το μοτεράκι το μικρό. Είχα φέρει ανταλλακτικό μαζί μου. Είκοσι λεπτά μου πήρε. Θα σε πάρει λέει να πείτε για τα χρήματα.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Ναι, θα πάρει ο αρχή-τσιγκούναρος και θα μ' αρχίσει: «Έχω τη μάνα μου άρρωστη, Παναγιώτη, κάνε μου ό,τι καλύτερο μπορείς!» Τέτοιος είναι. Εσύ πηδήξου φτιάξ' του το εχθές, όχι σήμερα, κι αυτός όλο τρεξίματα! Κάποιον θα 'χει να υποφέρει. Κοτσάρει και τα γνωστά του: «Φιλαράκια απ' το σχολείο Παναγιώτη μου!» Τσαμπουνάει το όνομα όποιας συμμαθήτριας θυμάται. Ό,τι μπορεί λέει. Και να τον πώς την βγάζει τσίπικα…

ΑΝΝΕΖΑ: Έλα αγόρι μου! Να φάμε τώρα!

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Αννεζάκι μου!

Να σερβίρουμε! *(Κόβει και σερβίρει με μεγάλες κινήσεις.)*

(Στο Νίκο.) Μάγκα μου, αύριο σε θέλω!

Χέσε με με την πρόβα και τις ιστορίες.

Σε θέλω, και τέλος!

Πρωινός στο Καπανδρίτι. Μετά θα βοηθήσεις μια μετακόμιση στον Ωρωπό. Και τα δύο να 'ναι τελειωμένα πριν το μεσημέρι. Γιατί στις τέσσερις πρέπει να 'μαστε Πέραμα.

(Κοιτάζει απότομα την Αννέζα.) Δεν θέλω «μα»!

Κάνω ό,τι διευκολύνσεις μπορώ! Του τα κάνω όλα!

Και σήμερα και το τραπέζι!

Αλλά δεν γίνεται όλα για το Νίκο.

Πρέπει να γίνουν και κάποιες θυσίες.

Από τη μεριά του.

ΣΤΙΓΜΗ.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: *(Στο Νίκο.)* Τι κοιτάς ρε;

Τι κοιτάς και δεν μιλάς;

Το πήραμε τώρα εργολαβία, μέρα – παρά μέρα πρόβα, και να είσαι και ξεκούραστος!

Ε, δεν γίνεται.

(Στην Αννέζα.) Γίνεται;

(Στους άλλους.) Γίνεται;

ΣΤΙΓΜΗ.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Ε, δεν γίνεται!

Δέχομαι απ' όλους πιέσεις!

(Τρώει.)

Και σήμερα η πολεοδομία δεν ξέρω πόσα μου ζητούσε!

Και για την τέχνη εγώ!

Και για τη μάνα του Λερούνη, εγώ!

Δεν θέλω ν' ακούω.

Ούτε «σε τρεις βδομάδες είναι η παράσταση». Ούτε «να είναι έτοιμος – μην σου πάθει, Παναγιώτη, τίποτα».

Όχι. Τίποτα τέτοιο να μην ακούσω σήμερα!

Είμαι μέχρις εδώ.

(Τρώει.)

Στις τέσσερις στο Πέραμα αύριο.

Απίκο να είστε εκεί, όλοι!

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: *(Τον τσουγκρίζει.)* Εκεί αφεντικό!

Στο Πέραμα, στις τέσσερις.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Την πήραμε τη δουλειά. Να την κάνουμε καλά τώρα!

ΣΤΡΑΤΟΣ: Εννοείται αφεντικό!

Τσουγκρίζουν όλοι τα ποτήρια τους.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: *(Στο Νίκο.)* Κι εσύ, πριμαντόνα!

Καπανδρίτι, Ωρωπός.

Και τέσσερις η ώρα Πέραμα.

Φάε ένα σουβλάκι, κι έλα!

Τσουγκρίζουν όλοι τα ποτήρια τους. Η Αννέζα δεν τσουγκρίζει. Κοιτάζει τον Παναγιώτη αυστηρά.

ΟΛΟΙ(πλην Αννέζας): Στο Πέραμα!

Σκηνή 11.

*Κάποιες μέρες μετά. Ο Νίκος κρεμασμένος μισός μέσα, μισός έξω από ένα παράθυρο, φορώντας τη ζώνη ασφαλείας, στήνει μια μονάδα air-condition. Λίγο παραπέρα ακουμπισμένο το black-and-decker και ένα τρανζιστοράκι. Ακούγεται ράδιο. Αρχίζει και παίζει το τραγούδι «**Memories**» της **Janis Ian** ή κάποιο άλλο disco κομμάτι. Ο Νίκος, απαλά στην αρχή, κουνάει το πόδι του στο ρυθμό, μετά όλο και μπαίνει πιο πολύ στο μουντ της μουσικής. Αρχίζει και κάνει ανοίγματα, απλώματα, κρέμεται απ' τον ιμάντα της ζώνης και αφήνεται, ανοίγει τα χέρια του σε 'μπαρέ', μετά σε κύκλους. Σαφώς ευχαριστημένος με τον εαυτό του προσηλώνεται στις ασκήσεις του. Ενώ ο Νίκος κάνει ένα μεγάλο χορευτικό 'άνοιγμα', μπαίνει μέσα ο Παναγιώτης κουβαλώντας σωλήνες. Τους αφήνει με γδούπο και με νόημα κάτω. Κοιτάζει τον Νίκο αποδοκιμαστικά, κουνώντας το κεφάλι του. Δεν μιλάει. Δεν λέει τίποτα. Σηκώνει τα μανίκια του κι αρχίζει να δουλεύει από μέσα. Ο Νίκος, σοβαρεύεται, και συνεχίζει τη δουλειά του, μισός μέσα – μισός έξω. Το τραγούδι τελειώνει. Ο Παναγιώτης κλείνει το ραδιόφωνο κι ανάβει τσιγάρο.*

Δουλεύουν στη σιωπή.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Δηλαδή πώς ακριβώς την έχεις δει;

ΣΙΩΠΗ.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Θα μου 'σαι και στην παράσταση τώρα...

(Ειρωνικά.) «Φοβερή πρόοδο ο Νικόλας, Παναγιώτη μου!» Η άλλη, τρελαμένη μαζί σου, ξεκούτιανε στα γεράματα.

Δεν λέω, ξέρει από χορό. Είναι η ζωή της. Αλλά τι να σε κάνει τώρα εσένα;

Εσένα το μέλλον σου είναι εδώ.

Ψυκτικός πρώτης!

Από ψυκτικός μπαλαρίνος γίνεται;

Δεν γίνονται ρε Νικόλα αυτά.

ΣΙΩΠΗ.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Μεθαύριο θα γελάμε. Και θα κλαίμε.

Σου λέω, και θα κλαίμε.

Όλοι μαζί.

ΣΤΙΓΜΗ.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Μας κάλεσε, μη χέσω, και στην πρεμιέρα…

Καλά, κι εσύ, δεν ντρέπεσαι;

Κοτζαμάν άντρας, θα πας τώρα να κουνιέσαι με τα παιδαρέλια της σχολής;

Που κυκλοφορούν με κάτι κόκκινα τσουλούφια;

Που δεν ξέρω πόσα σκουλαρίκια φοράνε στ' αυτιά τους και στις μύτες τους και στα φρύδια τους, δεν ξέρω και πού αλλού;

Τα μπλουζάκια τους τούς κρέμονται, δεν τους έχω δει εγώ;

Θα πάει τώρα το δικό μας το παιδί, να κάνει τι;

Τι νομίζεις ότι θα κάνεις ρε Νίκο;

ΝΙΚΟΣ: Θα χορεύω αφεντικό.

Κι εγώ μαζί με τους άλλους.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Τι θα χορεύεις, ρε Νικόλα…; Θα κρέμεσαι, καλή ώρα όπως τώρα.

Θα είναι από κάτω οι κουλτουρο-πεινασμένοι να σε χαζεύουνε.

Άντε, εγώ σου λέω, και να χειροκροτήσουν.

Τόσες ώρες, όμως, πρόβα. Τόση κούραση.

Και να σε βάζει τώρα να σκέφτεσαι πως έχει για 'σένα μέλλον αυτό το πράγμα… Ότι θα σου δώσει ψωμί;

ΣΙΩΠΗ.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Εμείς την ξέρουμε τη ζωή, ρε Νικολάκη.

Δεν την ξέρουμε;

Ξέρουμε τη δύναμη που θέλει.

Τον κόπο.

Τους ξεφτίλες που υπάρχουνε, ένα γύρω. Που κυκλοφορούνε.

Που πρέπει να επαγρυπνείς μην στη φέρουνε.

Να είσαι καλύτερος κι από τον καλύτερο, για να ζητάνε εσένα.

Στην ώρα σου, κι ακόμη πιο γρήγορος αν γίνεται!

Εγώ από 'σένα ήμουνα πάντοτε ευχαριστημένος.

Τώρα τι σαχλαμάρες είναι αυτές;

Τι καμώματα;

Παιδικά πράγματα, ρε Νίκο… *(Ειρωνικά.)* Χορός και κίνηση…

Το γράφει η ταμπέλα της σχολής έτσι, για να πηγαίνουν οι μανάδες τα παιδάκια τους, τάχατες πως μαθαίνουν τέχνη.

Ε, μην τα χάβουμε κι εμείς όμως.

Μεγάλοι άνθρωποι είμαστε…

Τελειώνεις;

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Τελειώνεις;

Την Παναγία μου μέσα!

Ακούγεται από το Νίκο δυνατός ήχος black and decker και απότομο σκοτάδι.

Σκηνή 12.

Ανοίγουν τα φώτα. Είναι η σκηνή όπου θα γίνει η παράσταση. Στη μέση ο ανεμιστήρας της Αννέζας με τις κορδέλες να δουλεύει. Οι κορδέλες κουνιούνται. Ακούμε για λίγο μουσική ***cabaret****. Ίσως πάλι το* ***Wiggle*** *που είχε ακουστεί όταν έκαναν πρόβα στη*

σκηνή 5 («Wiggle» - Vintage 1920s Broadway Jason Derulo Cover feat. Robyn Adele Anderson). Υπάρχει στα δεξιά, όπως βλέπουμε τη σκηνή, ένα παραβάν. Πίσω από αυτό Ο Νίκος με την Αννέζα θα κάνουν πρόβα. Αρχικά κάποιες θέσεις ('positions') και μετά μια σειρά 'θέσεων', μια κινησιολογική 'πρόταση'. Τους βλέπουμε, όμως, μόνον ως σκιές, πίσω από το παραβάν. Στο μπροστινό μέρος, κοντά στους θεατές, ο Στράτος και ο Βαγγέλης, υποτίθεται στα αποδυτήρια / τουαλέτες κάποιου σταδίου, όπου είχαν πάει για δουλεία. Είναι με τα ρούχα της δουλειάς ακόμη. Μόλις έχουν τελειώσει. Τακτοποιούν τα εργαλεία τους, μαζεύουν και αλλάζουν. Η μουσική από τον 'χώρο' της Αννέζας και του Νίκου χαμηλώνει και σβήνει τελείως.

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Σχεδόν τον έδιωξε σου λέω.

Κι ο άλλος μιλιά. Μούγκα ο Νίκος.

Του έχωνε, του έχωνε ο Boss, που «άργησες», που «θα σου δώσω τα μισά». «Κι αν είναι γιαγιά μου τι; Νομίζεις θα σου είμαι υποχρεωμένος;» Όλο τέτοια του έλεγε. Του πέταξε κι ένα εργαλείο! Να τον χτύπαγε, να δεις πώς θα έτρεχε μετά ο Boss, και δεν θα 'φτανε…

Ο Νίκος, σιωπή, δικέ μου. Ξέρω 'γω, ζεν! Τρύπα και σωλήνας και πάμε παρακάτω. Σχεδόν όλη την εγκατάσταση στο στάδιο μόνος του την έκανε ο Νίκος .

ΣΤΡΑΤΟΣ: Ισχύει. Κουβαλήματα εμείς μόνον και μαλακίες.

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Κι ο άλλος να του γκαρίζει.

Πώς δεν τον άφησε σύξυλο ο Νίκος, δεν ξέρω να πω.

Εγώ δεν θα του καθόμουνα.

Θα μ' ανέβαινε το αίμα στο κεφάλι εμένα και θα του την έχεζα τη σκατοδουλειά.

ΣΤΡΑΤΟΣ: Και τι;

Να τα παρατήσει όλα;

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Κάτσε να τον παρατήσει για μια μέρα ο Νίκος, να σου πω μετά.

ΣΤΡΑΤΟΣ: Χέστηκε, Βαγγέλη!

Χεσμένους μας έχει.

Κλείνουν τις τσάντες τους. Τακτοποιούνε τα πάντα. Την ίδια στιγμή φως πίσω από το παραβάν. Ό,τι οδηγίες δίνει η Αννέζα στο Νίκο, βλέπουμε το Νίκο, δηλαδή την σκιά του, να τις εκτελεί άκρως 'ποιητικά'.

ΑΝΝΕΖΑ: *(Στο Νίκο.)* Τρεις στροφές, γυρίζεις κι ανοίγεις, γυρίζεις κι ανοίγεις, γυρίζεις κι ανοίγεις. Τώρα περιστρέφεσαι γύρω της τρεις φορές, ένας κύκλος τώρα, και μετά πέφτεις κάτω, τρεις χρόνους εκεί και στο «Οπ!» κυλιέσαι προς την άκρη της σκηνής. Σε γραπώνουν οι άλλοι *(τον σηκώνει για την ώρα αυτή)*. Μπράβο! Πάμε να το ξαναδώ!

Το φως χαμηλώνει στην Αννέζα και στον Νίκο. Επικεντρώνεται και πάλι στο Βαγγέλη και στον Στράτο.

ΣΤΡΑΤΟΣ: Δεν θα του την κάνει την χάρη όμως ο Nick.

Η δουλειά – δουλειά, κι η πρόβα – πρόβα!

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Δεν ξέρω ρε 'σύ.

Για πόσο ακόμα.

Άντε, σου λέω, θα γίνει κι η παράσταση απόψε. Και μετά πόσο; Για δυο μήνες είπε θα το τρέχουνε; Για δυο μήνες σου λέω. Ωραία!

Και άντε και δεν κλάταρε.

Τι θα καταλάβει, όμως, μάγκα μου;

ΣΤΡΑΤΟΣ: Ξέρω 'γω, τέχνη!

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Τι τέχνη ρε Στράτο. Θα χορέψει, εντάξει.

Θα τον δούμε. Καλός θα είναι, αφού το 'χει.

Κι οι άλλοι, καλοί θα είναι, τι θα είναι, κακοί; Αφού σε σχολή πάνε, θα ξέρουν τι κάνουν κι οι άλλοι. Όλοι τους σου λέω θα το 'χουν.

Και μετά όμως;

Μήπως που θα γίνει διάσημος;

ΣΤΡΑΤΟΣ: Τς. *(Γνέφει πως 'όχι'.)*

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Μήπως που θα ζήσει απ' αυτό;

ΠΑΥΣΗ.

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Θα τον κοροϊδέψουν λίγο στην πιάτσα, όσοι το μάθουν δηλαδή. Κι αυτό ήτανε.

Να κάνει το κομμάτι του…; 'Ντάξει, να το κάνει, άμα θέλει να το κάνει!

ΣΤΡΑΤΟΣ: Ρε μαλάκα, ποιο κομμάτι του; Τόσες πρόβες, τόση δουλειά ο άνθρωπος…

Φώτα κάτω στον Βαγγέλη και στον Στράτο. Φώτα πάνω στην Αννέζα και στον Νίκο.

ΑΝΝΕΖΑ: Πάμε! Και ένα και δύο και πάμε!

ΝΙΚΟΣ: *(Βλέπουμε τη σκιά του που κάνει τη χορογραφία.)*

Φώτα κάτω στην Αννέζα και στον Νίκο. Φώτα πάνω στον Βαγγέλη και στον Στράτο. Έχουν αρχίσει και βγάζουν τα ρούχα τους και σκουπίζονται κι αλλάζουν στα καλά τους ρούχα.

ΣΤΡΑΤΟΣ: Ίσως κάτι του λέει.

Ίσως του μιλάει μέσα του…

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Το καταλαβαίνω, μάγκα.

Κι εγώ, μην νομίζεις, δεν είμαι μόνον γήπεδα και φάση.

Μπήκα!

Κατάλαβα. Κάτι του κάνει η μουσική, ο χορός. Αδελφίστικο, ξε-αδελφίστικο, το καταλαβαίνω. Μέχρι εκεί το κάνω το προσές…

Αλλά;

Μ' άδεια χέρια θα μείνει, μάγκα μου.

ΣΤΡΑΤΟΣ: Κι ας!

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Μ' άδεια χέρια και ξεβράκωτος, μαλάκα.

Να 'χουν να λένε και να γελάνε.

Μη μας χέσει κι εμάς, μην σου πω.

Και πάει και κάνει παρέα μ' αυτούς τους τραβηγμένους προς τα πάνω *(ισιώνει το σώμα του κοροϊδευτικά, όπως κάνουν στο μπαλέτο, προς τα πάνω)*!

Χε – χε – χε – χε!!! *(Τραβάει, επιδεικτικά, και την κοιλία του προς τα μέσα.)*

Φώτα χαμηλώνουν στον Βαγγέλη και στον Στράτο. Φώτα για λίγο στην Αννέζα και στον Νίκο.

ΑΝΝΕΖΑ: Ανοίξου τώρα. Τραβήξου όσο πιο πολύ μπορείς, προς τα 'πάνω! Και μετά προς τα μπροστά!

Στη σιωπή, ο Νίκος ' επεκτείνεται' όσο μπορεί, ενώ ο Βαγγέλης και ο Στράτος πλένονται στις μασχάλες και στο σβέρκο. Μετά φοράνε τα καλά τους ρούχα: πουκάμισο, γραβάτα, καλές κάλτσες και παπούτσια μοκασίνια. Φώτα στον Βαγγέλη και στον Στράτο.

ΣΤΡΑΤΟΣ: Όμως μπορεί κάτι να του λέει του Νίκου.

Κάτι να μας πει κι εμάς.

Το σκέφτηκες αυτό;

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Τι λες ρε μαλάκα.

Έτσι νομίζεις; Ότι ξαφνικά ο χορός θα σου μιλήσει;

Κι εσένα;

Κούνια που σε κούναγε αγορίνα μου!

Εμείς πάμε να συμπαρασταθούμε.

Φίλοι κι έτσι!

Καλεσμένοι! Οι μούρες μας πρώτη θέση!

Αλλά εσύ περιμένεις πως κάτι;

Ότι θα σου αρέσει;

Θα σε κάνει να κλάψεις;

Με τι αδερφάρες έχω να κάνω γαμώτι μου!

(Χτυπά τον Στράτο στον κώλο.)

Άντε αγορίνα μου, παρφουμαρίστηκες αρκετά. Πάμε τώρα, να δεις και τα μπαλέτα σου!

ΣΤΡΑΤΟΣ: Σκάσε ρε ηλίθιε!

(Του φτιάχνει του Βαγγέλη την γραβάτα.)

Εσένα, το μυαλό σου, μόνον εκεί.

Αλλιώς, πουρές!

Από τη μεριά της Αννέζας και του Νίκου σβήνει εντελώς το φως.

ΣΤΡΑΤΟΣ: Μπορεί ρε, λέω, μπορεί και να σου σηκωθεί η τρίχα.

Δεν σου 'γινε ποτέ αυτό;

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: *(Τον κοιτάζει κοροϊδευτικά και βάζει το χέρι του μες στο παντελόνι του.)* Ξέρεις όταν…! *(Και γελάει.)*

ΣΤΡΑΤΟΣ: Σαχλαμάρας είσαι ρε!

Πλύνε το χέρι σου τώρα μαλάκα μου να φεύγουμε.

Να δούμε και κάτι πέρα απ' το πουλί σου!

Σβήνουν τα φώτα. Σκοτάδι. Και μετά ανάβει ένας προβολέας στο κέντρο της σκηνής. Εκεί όπου σε λίγο θα γίνει η παράσταση του Νίκου.

ΣΙΩΠΗ.

Με αργές κινήσεις έρχεται η Κλέλια, ντυμένη με τα καλά της. Έρχεται και κάθεται στο βάθος αριστερά. Σαν εκεί να είναι ο οριοθετημένος χώρος των θεατών που θα δουν την παράσταση χορού που θα ξεκινήσει σε λίγο.

Σε έναν δεύτερο χρόνο έρχονται, φορώντας τα καλά τους, ο Στράτος και ο Βαγγέλης. Κι αυτοί επίσημοι, κάθονται λίγο παραδίπλα.

Σε τρίτο χρόνο, σούπερ σένιος, έρχεται και κάθεται, πιο μπροστά τους, ο Παναγιώτης.

Σε έναν τέταρτο χρόνο, φίνα και σοβαρή, έρχεται σιωπηλά κι η Αννέζα και κάθεται. Σβήνουν τα φώτα στη μεριά τους.

Ησυχία. Ίσως κάποιο τρίξιμο, κάποιος μικρός βήχας.

Τρεις χρόνοι σιωπής.

Ελαφρά σηκώνεται η Αννέζα, κάνοντας κάπου ένα νεύμα, και με αυτό αρχίζει η μουσική της παράστασης, μια ελαφρά μουσική ***cabaret****. Ξαφνικά η μουσική δυναμώνει και απότομα σβήνουν τα φώτα.*

Σκηνή 13.

Δύο μήνες αργότερα. Η κουζίνα στο σπίτι του Νίκου.

Σκοτάδι. Η Κλέλια, ο Βαγγέλης κι ο Στράτος χειροκροτούν.

Τα φώτα ανάβουν με τον Νίκο μόλις να έχει σβήσει τα κεράκια της τούρτας του.

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Να ζήσεις αγορίνα μου!

Η Κλέλια φιλάει τον Νίκο, και του ψιθυρίζει κάτι στ' αυτί.

ΣΤΡΑΤΟΣ: Έλα ρε παίχτη! Να σε χαιρόμαστε!

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Ελάτε ρε!

Όλο το team ενωθείτε!

Φωτό!

(Τους τραβάει.)

Κι εγώ τώρα, κορίτσια! Περιμένετε!

(Χώνεται στην ομάδα τους και τραβάει σέλφι.)

Ποζάρουν όλοι στις φωτογραφίες, αγκαλιασμένοι, κάνοντας γκριμάτσες. Σε κάποιες κάνουν κερατάκια πίσω από την πλάτη ο ένας του άλλου. Η Κλέλια φιλάει τον Νίκο. Σε μία άλλη ο Βαγγέλης δίνει το τηλέφωνο στον Στράτο και ο ίδιος κάνει μια πιρουέτα πίσω τους!

ΝΙΚΟΣ: *(Στο Βαγγέλη, λόγω της πιρουέτας.)* Τελείωνε, με τις μαλακίες σου!

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Όπα, αγορίνα, όπα!

Εγώ respect!

Τέρμα οι μαλακίες!

Πήγες! Τα 'δωσες όλα!

Και τ' αγόρια σου, υποκλινόμαστε!

Υποκλίνονται οι δυο τους με τον Στράτο.

ΚΛΕΛΙΑ: Και το κορίτσι σου! *(Υποκλίνεται κι αυτή.)*

Ο Νίκος χαμογελάει. Αρχίζει να σερβίρει την τούρτα.

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Ο Γιωργάκης που 'ναι;

ΝΙΚΟΣ: *(Όλος καμάρι.)* Στη Σαμοθράκη! Διακοπές!

Με την κοπελιά του!

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Εκείνη την γκόμενα;

Ο Νίκος τον καρπαζώνει.

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Γιατί ρε Νίκο; Το κορίτσι είναι κόμματος! Δεν την είδαμε εμείς στην παράσταση, δίπλα-δίπλα με το Γιώργο;

Με τα καλά τους. Έλαμπαν!

Περήφανος ο Γιώργος και για 'σένα και για το κορίτσι!

ΣΤΡΑΤΟΣ: Έτσι!

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Και τώρα, να τος ο φοιτητάκος! Διακοπούλες!

Αυτά είναι μάγκα μου!

Άραγμα, τρυφερότητες…!

ΣΤΙΓΜΗ.

Τέρμα το άγχος σου;

Τη ζωή του τώρα ο Γιώργαρος!

Ο Νίκος χαμογελάει.

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: *(Του δείχνει το μπαστούνι το παλιό, που είναι ακουμπισμένο εκεί παραδίπλα.)* Με το «πορτάμπλ» πήγε;

ΝΙΚΟΣ: Ναι ρε, με το καινούργιο. Σε χάλασε;

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Ρε Νίκο, ίσια!

Αρχοντιά λέμε!

ΣΤΙΓΜΗ.

ΣΤΡΑΤΟΣ: Γιατί η κυρία Νίκη;

Να λείπει και να στέλνει τούρτα!

Έχει class η μάνα σου!

Δεν υπάρχει!

Τούρτα ρε μαλάκα μου!

ΝΙΚΟΣ: Δεν έστειλε.

Η Κλέλια πήγε και την πήρε.

ΣΤΡΑΤΟΣ: Παιδάκι μου, ποιος την πλήρωσε;

ΝΙΚΟΣ: Ε, η μάνα μου!

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Έλεγε ή δεν έλεγε η τούρτα: «Στο Νίκο για τα 24 του χρόνια! **καρδούλα**»;

ΝΙΚΟΣ: Αφού το βλέπεις ρε μαλάκα μου, τι ρωτάς;

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Και ποιος του 'πε ρε άμπαλε του ζαχαροπλάστη να το γράψει;

Μόνος του; Γράφει στις τούρτες του ότι του 'ρχεται;

ΝΙΚΟΣ: Ναι ρε, η μάνα μου, εντάξει!

ΣΤΡΑΤΟΣ: Αυτό λέμε, από την επαρχία η γυναίκα κι έκανε κίνηση! Γκλάμορους!

'Ντάξει, μαζί κι η Κλέλια! Μέσα στο κόλπο!

ΚΛΕΛΙΑ: Αλλά, την συνεννόηση όλη, η κυρία Νίκη!

ΣΤΡΑΤΟΣ: Κυρία, μαλάκα μου!

ΝΙΚΟΣ: Αφού πήγε η κυρία Νίκη διακοπές στη θεία μου! Πτολεμαΐδα! Να μην με σκεφτεί κι εμένα;

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Είναι και στην Πτολεμαΐδα, να την να που είναι, όμως, κι εδώ!

Έτσι την ονειρεύομαι κι εγώ, την μάνα του παιδιού μου! Να τα φροντίζει όλα!

ΝΙΚΟΣ: Απούσα;

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: *(Τον καρπαζώνει.)* Περιποιητική, ρε ηλίθιοι! Να μας έχει τον νου της. Μ' ευαισθησίες!

ΣΤΡΑΤΟΣ: Ώστε μ' ευαισθησίες..;

Γελάνε.

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Γιατί ρε! Είμαι ευαίσθητος εγώ!

Δεν το 'δατε;

ΝΙΚΟΣ: Α, το 'δαμε;

Πότε το 'δαμε, παιχτούρα μου;

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Στην παράστασή σου ρε ανεγκέφαλε!

Τότε.

Πες του, Στράτο!

Πες του ρε, μην κολλάς!

ΣΤΡΑΤΟΣ: *(Χαμογελάει.)*

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Πες τε του, ρε!

Δεν δάκρυσα εγώ;

Πες τε του να το ξέρει!

Ο μπαγάσας!

Που μ' έκανες κι εκτέθηκα. *(Τρώει τούρτα.)*

Εκεί, ρε παιδί μου, που την παρακαλούσατε, την κρύα, ο ήρωας απελπισμένος κι η σκιά του, εσύ, και μετά φεύγετε, αλλά ξαναγυρνάτε. Και αυτή, κεφάλι να μην γυρίζει προς το μέρος σας. Και μετά εσείς στη γέφυρα επάνω…!

Ε, εμένα, εκεί είναι που με πήραν τα ζουμιά.

ΣΤΡΑΤΟΣ: Το χαρτομάντιλο πήγε σύννεφο, Nick!

ΚΛΕΛΙΑ: Του λέγαμε να κάνει ησυχία. Να φυσάει τη μύτη του χαμηλότερα!

Γελάνε!

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Δεν σκάτε ρε!

Άκου Νίκο, εμένα μου σηκώθηκαν οι τρίχες!

Είχα πει του Στράτου, τις μαλακίες όλες του 'χα πει πριν έρθουμε… Αλλά αγορίνα μου, πριν φτάσει καν στο τέλος η φάση, ξαφνικά, στο πάνω μέρος του κεφαλιού μου, εδώ, ένα πράμα, ένα σαν μούδιασμα, να πούμε, μέχρι κάτω στο σβέρκο, και να αισθάνομαι το μαλλί, 'τσουπ', όρθιο!

Ούτε στο γυμναστήριο μετά τη σάουνα, τέτοια φάση δικέ μου!

ΚΛΕΛΙΑ: Τέτοια είχαμε, καταλαβαίνεις;

ΣΤΡΑΤΟΣ: Άντε να κρυφτούμε μετά!

Κάναμε ότι δεν τον ξέραμε τον μορφονιό!

Ο Στράτος με την Κλέλια χαζο-γελάνε!

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Άντε ρε από' κει! Ακαλλιέργητοι!

Εγώ αισθάνθηκα ρε φίλε!

Αισθάνθηκα ή δεν αισθάνθηκα;

Αφού δάκρυσα.

Και τις φορές που ξανά ήρθα με τις γκόμενες! Ε, εκεί πάλι! Όρθιο το μαλλί!

Η Κλέλια κι ο Στράτος χειροκροτούν.

Ο Νίκος κάνει υποκλίσεις.

ΝΙΚΟΣ: Ευχαριστώ! Ευχαριστώ!

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Τα παίρνω πίσω Νικόλα!

Όλα τα παλιολογά μου για 'σένα και τον χορό σου.

Όσα είπα, νερό κι αλάτι αγόρι μου!

Να μου ξαναπέσει η μονάδα παιδιά άμα λέω ψέματα.

Και για ψυκτικό, είναι βαρύς λόγος αυτός!

(Πιάνει τους άλλους δύο από τους ώμους.) Γιατί είμαστε εργατιά εμείς! Φροντίζουμε ο ένας για τον άλλο. Έτσι, Νίκο;

Παραπατάς εσύ, σε πιάνω. Μου πέφτει εμένα η μονάδα, εσύ, πάνθηρας, την γραπώνεις, κι ούτε που γρατζουνίστηκε το 'έπιπλό'!

ΝΙΚΟΣ: Σκάσε πια με τους ψυκτικούς!

Μας έπρηξες!

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Γιατί ρε άρχοντα; Τι είμαστε;

ΣΙΩΠΗ.

ΣΤΡΑΤΟΣ: Ψυκτικοί.

Αρχίζουν πάλι να τρώνε. Πιο χαλαρά τώρα.

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: *(Στο Νίκο.)* Άντε ρε μαλάκα, χαμογέλα! *(Του ανακατώνει τα μαλλιά! Πιάνει το μπαστούνι του Γιώργου και κάνει να τον γαργαλίσει.)*

ΝΙΚΟΣ: *(Απότομα.)* Παράτα με! *(Πάει να μαλώσει. Του αρπάζει το μπαστούνι.)* Παράτα το κι αυτό!

ΣΤΡΑΤΟΣ: Όπα! Όπα! *(Τον κρατάει τον Νίκο.)* Τι έγινε; *(Τους 'ξεμπλέκει'.)*

Έλα ρε παιδιά τώρα!

Χαλαροί είμαστε!

ΝΙΚΟΣ: Ε, τι μ' αγγίζει;

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Τι σ' αγγίζω ρε μαλάκα! Σιγά τη Τζου-τζού! Ξεκαβάλα!

Του πειράξαμε τη φράντζα.

Ο Νίκος τακτοποιεί το μπαστούνι του Γιώργου στη θέση του.

ΚΛΕΛΙΑ: Ασ' τον Βαγγέλη.

Απ' το πρωί. Τα πάει, τα φέρνει, κάτι μούτρα να!

Ο Νίκος παίρνει έναν φάκελο και τον πετάει στο τραπέζι που είναι και η τούρτα.

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Τι;

ΣΤΡΑΤΟΣ: Τι είναι αυτό;

ΣΙΩΠΗ.

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: *(Πιάνει τον φάκελο. Βγάζει το γράμμα από μέσα. Το κοιτάει.)* Είναι αγγλικά.

(Το δίνει του Στράτου.)

Ο Στράτος το διαβάζει. Κοιτάζει τον Νίκο. Συνεχίζει να διαβάζει. Κοιτάζει και την Κλέλια, που ξέρει από πριν. Κλείνει το γράμμα. Το διπλώνει, το ξαναβάζει μες στο φάκελο.

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Τι λέει ρε μαλάκες; Πείτε!

Τι δεν λέτε;

ΝΙΚΟΣ: Είναι η υποτροφία.

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Η υποτροφία τι; Ποια υποτροφία;

Τι είναι ρε παιδιά;

Στράτο, εσύ ξέρεις;

ΝΙΚΟΣ: Είναι μια σχολή στη Σουηδία.

Ήρθαν κάποιοι και με είδανε. Μας είδανε όλους. Κάνουν έναν γύρο την Ευρώπη και ψάχνουν για ταλέντα. Τους κάλεσε στην παράσταση η Αννέζα. Μετά, ξανάρθανε και στη σχολή.

Εμένα και τη Μυρσίνη, την κοπέλα που χορεύαμε μαζί, μας θέλουν. Μας το 'πανε ψιλό και τότε, μας το 'γραψαν και τώρα. Επισήμως να πούμε. Τυπικοί!

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Σας θέλουν τι;

Πού σας θέλουν…;

ΝΙΚΟΣ: Για τρία χρόνια το λιγότερο.

Τόσο είναι.

Να πάμε στη Σουηδία. Για τρία χρόνια.

Στην κρατική σχολή χορού. Ότι είμαστε εξαιρετικά ταλέντα.

Να πάμε να σπουδάσουμε. Χορό. Και να χορεύουμε.

Πληρωμένα όλα.

Και σπίτι, στις εστίες, και φαγητό.

ΚΛΕΛΙΑ: Και χαρτζιλίκι. Θα τους δίνουν και χαρτζιλίκι!

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Άντε μου!

Καλώς τα!

Να τα τα καλά τα νέα!

Ώστε στη Σουηδία…!

Ρε μαλάκα μου, και «τροφεία» κι όλα μέσα!

Ποιος είσαι ρε!

(Τον αγκαλιάζει τον Νίκο.)

ΣΙΩΠΗ.

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Τι έγινε ρε; Το αμίλητο νερό ήπιατε;

Γιατί δεν μιλάτε;

Γιορτή ρε!

Καλά νέα είναι αυτά!

Τι κάθεστε και κοιτάτε;

ΣΙΩΠΗ.

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Δεν είναι ρε Νικόλα;

Τι έχασα παιδιά;

Τι ρε, πείτε;

Να φύγει από την σκατότρυπα!

Σουηδία, ε, Σουηδία!

Ν' ανοίξει τα φτερά του. Δεν έλεγες έτσι, Στράτο, κι εσύ; Τότε;

Παλιά;

Δεν έλεγες;

Ε, πες και τώρα!

Γιατί δεν λες;

ΣΤΡΑΤΟΣ: Μπράβο ρε Νικόλα.

Σπουδαία τα νέα!

Τι σκέφτεσαι;

Τι σκέφτεστε;

Θα πας, όχι;

ΝΙΚΟΣ: *(Κάθεται βαρύς στην καρέκλα.)*

Ο Στράτος κι ο Βαγγέλης κοιτάζουν την Κλέλια, περιμένοντας. Η Κλέλια κάθεται δίπλα στο Νίκο. Του χαϊδεύει τα μαλλιά.

ΚΛΕΛΙΑ: Σκέφτεται να μην πάει.

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Γιατί;

Γιατί ρε ηλίθιε;

Οι άλλοι δύο, η Κλέλια κι ο Στράτος, τον κοιτάζουν.

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Τι είναι τρία χρόνια ρε παιδιά;

Να πάει, να δει του αρέσει;

Κι αν κάτι δεν πάει καλά, γυρίζει!

Τι φοβάσαι ρε φίλε; Μην αποτύχεις;

Χέστηκες ρε!

Θα σου βρω εγώ Παναγιωτάκηδες να σε περιμένουνε μετά! Μάτσο οι Παναγιωτάκηδες!

Πήγαινε, δες, κι αν δεν σου αρέσει γύρνα.

ΣΤΡΑΤΟΣ: Σωστό!

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Και πάρε και το κορίτσι μαζί σου!

Αν θέλεις δεν την παίρνεις; Την παίρνεις!

(Στην Κλέλια.) Κι εσύ, αν θέλεις δεν πας; Πας!

ΣΙΩΠΗ.

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Αφού είναι όνειρο, δεν είπαμε!

Κι αφού σε θέλουν!

ΣΤΙΓΜΗ.

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Εμ, να πας!

Κάθεται κι ο Βαγγέλης βαρύς, αποκαμωμένος, σε μια καρέκλα.

ΣΤΡΑΤΟΣ: Η κυρία Αννέζα, τι λέει;

ΣΙΩΠΗ.

ΚΛΕΛΙΑ: Μαλώσανε.

Έχουν τρεις μέρες που μαλώνουν. Απ' τη μέρα που ήρθε το γράμμα και του το μετέφρασε.

ΝΙΚΟΣ: Σκάστε μωρέ!

ΣΤΡΑΤΟΣ: Τι ρε Νίκο;

Τι είναι;

Τι γίνεται;

ΝΙΚΟΣ: Ποιος είπε ότι πρέπει να πάω;

ΣΙΩΠΗ.

ΝΙΚΟΣ: Δεν ξέρω αν θέλω να πάω.

Όλοι να λέτε, να λέτε.

Υπάρχω κι εγώ.

«Σκέψου! Αν το θες πρέπει να κάνεις γρήγορα! Δεν υπάρχει ο χρόνος. Τέτοιες ευκαιρίες δεν έρχονται εύκολα!»

Να σου χέσω εγώ και την 'ποιότητα' και την κίνηση, και τον ρυθμό.

Και κυλίσου, και τραβήξου!

Κι εγώ, πού είμαι εγώ;

Δεν με βλέπω ρε μαλάκες!

Δεν με βλέπω πουθενά.

Δεν είμαι ούτε με τα μηχανήματα, ούτε στη σκηνή είμαι πια. Και το πιο σίγουρο που δεν είμαι, που δεν θέλω να είμαι, είναι στην Σουηδία.

Με τους Σουηδούς.

ΣΤΡΑΤΟΣ: Μην είσαι τότε ρε Νίκο.

Ησύχασε.

Γενέθλια έχουμε.

(Του χτυπάει την πλάτη.)

ΣΤΙΓΜΗ.

ΚΛΕΛΙΑ: Θέλει κανείς άλλο γλυκό;

ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Εγώ θέλω.

Η Κλέλια κόβει του Βαγγέλη ένα κομμάτι. Πάει τα άλλα πιάτα στο νεροχύτη. Μετά κάθεται κι αυτή.

Ο Βαγγέλης τρώει από την τούρτα. Σβήνουν τα φώτα.

Σκηνή 14.

Στου Φιλοπάππου. Έναν μήνα αργότερα. Αρχές του φθινοπώρου. Επάνω στον λόφο. Η Κλέλια κι ο Νίκος. Απόγευμα. Δίπλα τους ένα σακ-βουαγιάζ και μια σακούλα. Κάθονται στα βραχάκια.

ΝΙΚΟΣ: Θα 'ρθει;

ΚΛΕΛΙΑ: *(Ήρεμη.)* Μ – χμ!

ΝΙΚΟΣ: Πέρασε η ώρα. Πού 'ναι τη;

ΚΛΕΛΙΑ: Καλέ και πέντε είναι!

Περίμενε!

Έρχεται…!

ΣΙΩΠΗ.

ΚΛΕΛΙΑ: Θα ‘ρθει! Θα ‘ρθει!

ΝΙΚΟΣ: Να δεις που δεν θα ‘ρθει…

Έχω τόσο καιρό να την δω. Ένας μήνας είναι. Ούτε κουβέντα ούτε τίποτα. Δεν ξέρω είναι καλά…;

ΚΛΕΛΙΑ: Παιδί μου, καλά είναι.

Μού ‘πε ότι θα ‘ρθει, και θα ‘ρθει.

Ησύχασε!

ΝΙΚΟΣ: Της εξήγησες ακριβώς;

ΚΛΕΛΙΑ: Μέρος και ώρα!

Της το ζωγράφισα κιόλας. Και πού θα παρκάρει. Και από ποια είσοδο να μπει για πιο γρήγορα, και τα πάντα!

Και είπε, το είπε, θα ‘ρθει!

ΝΙΚΟΣ: Χάρηκε;

ΚΛΕΛΙΑ: Λίγο παρμένη μου φαίνεται είναι ακόμα…

Αλλά ότι χάρηκε, στο υπογράφω!

ΝΙΚΟΣ: Τα ‘χουμε όλα; *(Ψάχνει τη σακούλα.)*

ΚΛΕΛΙΑ: Όλα! Τα τσέκαρα και τα ξανατσέκαρα!

Εσύ, θυμήθηκες τα σαντουιτσάκια;

ΝΙΚΟΣ: Ναι!

Όλα τα πήρα εγώ.

Σαντουιτσάκια, ντομάτες! Τα μπισκότα!

Έφερα και το κουβερτάκι!

ΚΛΕΛΙΑ: Το ποιο;

ΝΙΚΟΣ: Ένα μικρό. Του Γιώργου όταν ήτανε μωρό.

Ο Νίκος βλέπει την Αννέζα που έρχεται. Της κουνάει τα χέρια του από μακριά.

ΝΙΚΟΣ: Εδώ!

ΚΛΕΛΙΑ: Αννέζα, ούου! Εδώ!

ΝΙΚΟΣ: Έρχεται!

ΚΛΕΛΙΑ: Ε, ναι. Έρχεται. *(Χαμογελάει.)*

Ο Νίκος πάει, αμήχανα κάπως, να βοηθήσει την Αννέζα να ανέβει στο βραχάκι τους. Αγκαλιάζονται τελικά, φιλιούνται σταυρωτά.

ΝΙΚΟΣ: Μας βρήκατε εύκολά;

ΑΝΝΕΖΑ: *(Χαμογελαστά.)* Γεια σου Κλέλια.

(Στο Νίκο.) Πού νομίζεις ότι ερχόμουν όταν ήμουν νέα κι εγώ;

(Κοιτάζει τη θέα. Παίρνει μεγάλη εισπνοή.) Κάνατε καλά και το προτείνατε! Είναι αλλιώς από εδώ πάνω!

Έχω χρόνια…

Ο Νίκος χαμογελάει ικανοποιημένος, με τα χέρια του αμήχανα στις τσέπες.

ΝΙΚΟΣ: Γι' αυτό είπαμε κι εμείς εδώ! Που είναι ωραία.

ΑΝΝΕΖΑ: *(Τους κοιτάζει με γλύκα. Περιπαιχτικά.)*

(Χαμογελά.)

Λοιπόν, τι έχουμε εδώ;

Βγάζει η Κλέλια από τη σακούλα ένα μπουκάλι κόκκινο κρασί.

ΚΛΕΛΙΑ: Κρασί!

Βγάζει κι ο Νίκος από το σακ-βουαγιάζ τρία γυάλινα μακριά ποτήρια.

ΝΙΚΟΣ: Και ποτήρια!

Αρχίζει ο Νίκος και βγάζει το ένα μετά το άλλο: τάπερ, πακετάκια σε αλουμινόχαρτο, θερμός, χαρτοπετσέτες.

ΝΙΚΟΣ: Σαντουιτσάκια, φέραμε τσάι, μπισκότα.

Πρώτα όμως…! *(Στρώνει περήφανος το κουβερτάκι, και από δίπλα ένα τραπεζομάντηλο.)*

Κυρίες μου, καθίστε!

Ο Νίκος τις βοηθάει να κάτσουν. Στρώνει τα διάφορα πράγματα. Είναι ένα σόου εντελώς δικό του. Τους προσφέρει τα σαντουιτσάκια.

Σερβίρει, προσεχτικός πολύ, το τσάι.

ΝΙΚΟΣ: Λέω το κρασί λίγο πιο μετά!

Τους δείχνει με περηφάνεια και το τιρμπουσόν που θυμήθηκε να φέρει.

Κάθονται κι οι τρεις τους και κοιτάνε πέρα τη θέα. Τα πόδια τους κρέμονται.

ΝΙΚΟΣ: Φίλοι;

ΑΝΝΕΖΑ: Φίλοι.

Τσουγκρίζουν και οι τρεις τους με τα τσάγια τους. Μασουλάνε.

ΣΤΙΓΜΗ.

ΑΝΝΕΖΑ: Με τον Παναγιώτη όλα καλά;

ΝΙΚΟΣ: Μ-χμ.

ΑΝΝΕΖΑ: Κι εκείνος έτσι μου λέει. Όταν ρωτάω για 'σένα κάτι, κάνει μουγκρίσματα.

ΝΙΚΟΣ: Γυρίσαμε στο κανονικό.

ΑΝΝΕΖΑ: Ναι, αυτό το έχω καταλάβει.

ΝΙΚΟΣ: Έχει και πολλή δουλειά τώρα.

Μετακομίσεις πιο πολύ.

ΑΝΝΕΖΑ: Μετακομίσεις…

ΚΛΕΛΙΑ: Είναι οι φοιτητές που έρχονται…

ΝΙΚΟΣ: Το στάδιο το παραδώσαμε.

Μας είχε ζορίσει αυτό.

ΣΙΩΠΗ.

ΝΙΚΟΣ: Ο αδερφός μου πέρασε στους μηχανολόγους!

ΑΝΝΕΖΑ: Ο Γιώργος; Μου είπε ο Παναγιώτης!

Πολλά συγχαρητήρια να του πεις!

ΚΛΕΛΙΑ: Του πήρε ο Νίκος ένα παπί! Δεν είπε τίποτα και τον περίμενε το παπί τον Γιώργο από κάτω, στην πολυκατοικία! Με φιόγκο του το 'χε!

ΝΙΚΟΣ: Του Παναγιώτη, ένας πελάτης… Μεγάλη εταιρεία, είχαμε βάλει τον κλιματισμό εσωτερικά, σε όλο το κτήριο.

Μου έκανε κι ο Παναγιώτης αβάντα… Είπε του πελάτη του και μου το άφησε μισή τιμή!

ΑΝΝΕΖΑ: *(Χαμογελάει.)* Αφού έκανε κι ο Παναγιώτης κίνηση…, μπράβο του!

Μασουλάνε.

ΣΙΩΠΗ.

ΑΝΝΕΖΑ: Πανελλήνιες λοιπόν…;

ΝΙΚΟΣ: Του χρόνου.

Θα δουλεύω και θα διαβάζω.

Τα ‘παμε και με τον Παναγιώτη.

ΑΝΝΕΖΑ: Αφού τα ‘πατε…

ΝΙΚΟΣ: Αν περάσω, θα δουλεύω part-time.

ΚΛΕΛΙΑ: Θα περάσεις!

ΑΝΝΕΖΑ: Ότι θα περάσεις, βέβαιο!

ΣΙΩΠΗ.

ΑΝΝΕΖΑ: Εργοθεραπεία;

Ο Νίκος χαμογελάει και την κοιτάει με νόημα.

ΑΝΝΕΖΑ: Από πότε;

ΚΛΕΛΙΑ: Ο Γιώργος του το βρήκε!

ΝΙΚΟΣ: Μιλούσαμε, στα βραχάκια, στη Βάρκιζα.

Του μιλούσα, του έλεγα και μου το πετάει στην ψύχρα.

Έτσι ξαφνικά!

Είπε αυτός ένα πράμα και σαν να μπήκαν όλα στη θέση τους.

ΣΙΩΠΗ.

ΝΙΚΟΣ: Αννέζα, με είδα!

Είναι κάτι που το μπορώ.

Εμένα. Μου αρέσει να βοηθάω…

Με το σώμα

(ΣΤΙΓΜΗ.)

Που είναι κάτι που το μπορώ;

Που το ‘χω.

Το σώμα μου.

Είναι κάτι που το ξέρω.

Τα κάνει όλα.

Κι εκείνα ακόμα που θέλετε εσείς.

Μπορεί.

Τα σώματα μπορούν.

(ΣΤΙΓΜΗ.)

Κάποιου άλλου δεν μπορεί,

βρίσκει τοίχο.

Εκεί εγώ…

Όπως εσείς εμένα.

(ΣΤΙΓΜΗ.)

Δεν θέλω τη σκηνή..

Δεν θέλω φώτα. Ούτε σκηνή ούτε χειροκροτήματα.

Τις στροφές! Θέλω τον αέρα στο πρόσωπό μου!

Αυτό που μπορώ.

Να βάζω σκαλωσιά στο σώμα.

ΣΙΩΠΗ.

ΝΙΚΟΣ: Με βλέπω. Επειδή κάποτε με είδατε εσείς. Και πάλευα για να συνεχίζετε να με βλέπετε εσείς, οι φίλοι μου…

Και με φαντάζομαι!

Ό,τι πιο τρελό, με βλέπω και με φαντάζομαι! Να μπορώ. Τα πάντα!

ΣΙΩΠΗ.

ΚΛΕΛΙΑ: Το κρασί;

ΑΝΝΕΖΑ: Το κρασί.

Φέρε το κρασί!

Ο Νίκος ανοίγει το κρασί. Σερβίρει σε όλους τους.

ΑΝΝΕΖΑ: Στο Νίκο μου,

με τα φτερά στα πόδια!

ΚΛΕΛΙΑ: Και τον αέρα στα μαλλιά! *(Του κουνάει τα τσουλούφια.)*

Τσουγκρίζουν. Πίνουν.

Πίσω τους το κόκκινο του σούρουπου, εκρηκτικό, και μετά, σιγά-σιγά, σκοτάδι.

ΤΕΛΟΣ.